

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

heridos, el Departament d'Interior ha abandonado a sus agentes. Como respuesta institucional, solo ha habido silencio o, directamente, ausencia total. Los nuevos servicios jurídicos del director general Trapero ni han ofrecido asistencia jurídica a los agentes ni se han personado en la causa penal en defensa del cuerpo ni de sus miembros. Tampoco se personaron los servicios jurídicos del *departament* en el caso de las Llosses, con dos agentes del GEI tiroteados. Al parecer, sus servicios jurídicos, señora Parlon, solo sirven para abrir expedientes a los agentes, pero nunca para protegerlos y asistirlos. (*Aplaudiments.*)

En segundo lugar, han normalizado la violencia contra los agentes. Los Mossos d'Esquadra sufrieron en 2024 más de 2.500 agresiones, pero el Departament d'Interior opta por ocultar o minimizar estas agresiones, proyectando la falsa imagen de que en Cataluña la violencia contra la policía no existe o es residual. La Direcció General de Policia no analiza esta violencia ni establece parámetros para la medición exhaustiva del número real de casos. No tienen datos reales ni del número total de atentados contra agentes de la autoridad ni del número total de delitos de lesiones ni del tipo de lesiones ni de los medios empleados en estas lesiones ni de los delitos de resistencia y desobediencia ni de las actuaciones administrativas abiertas también por ataques a agentes del Cuerpo de Mossos d'Esquadra. Y sin esa información, señora Parlon, es imposible conocer la realidad operativa de la calle, ajustar la formación policial a los riesgos reales y poder proveer a los agentes de los medios necesarios para su protección y seguridad. Hoy, nada de eso hace su *departament*.

En tercero, falta de medios efectivos para luchar contra esta nueva delincuencia, porque hay una evidente falta de medios humanos y materiales para enfrentarse a planes, a mafias y a bandas violentas. Chalecos caducados. No hay chalecos con placas balísticas de cerámica, por ejemplo, que pueden proporcionar protección frente a determinados calibres de rifle que hoy utilizan los narcos. Faltan también cascos y escudos balísticos y no hay arcos detectores de metales en las comisarías, lo que pone en grave riesgo la seguridad de los agentes. Por ejemplo, en la comarca del Gironès, que integra nada menos que veintisiete municipios, durante el servicio nocturno hay solo dos patrullas uniformadas. ¿Y usted cree que se puede luchar contra el narcotráfico y contra la delincuencia actual con dos patrullas para veintisiete municipios en la franja horaria de mayor criminalidad como es la franja nocturna?

En cuarto lugar, la exposición mediática y en redes sociales de los agentes. También tenemos que añadir este peligroso factor, la exposición pública de los agentes de Mossos d'Esquadra a través de redes sociales y en medios de comunicación, incluso públicos, que exhiben su rostro en la cobertura mediática de operaciones policiales sensibles o de gran impacto. También particulares, tiktokers, creadores de contenidos, que graban actuaciones policiales y hacen difusión masiva en redes sociales de agentes perfectamente identificables. Estas prácticas vulneran los protocolos de protección de identidad de los agentes y suponen un incremento del riesgo de represalias personales y familiares y de señalamiento público de los agentes. Señora Parlon, ¿qué ha hecho su departamento frente a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, frente a estas prácticas de particulares que ponen en riesgo la integridad de los agentes? ¿Qué acciones concretas ha llevado a cabo?

En quinto lugar, la falta de un proyecto común. El Cuerpo de Mossos d'Esquadra no tiene hoy un proyecto común. Las cúpulas policiales están divididas en familias irreconciliables, con luchas internas constantes. Usted lo sabe, y lo estamos probando actualmente bajo la dirección del señor Trapero, nombramientos de mandos por afinidades políticas que se anteponen a la profesionalidad y a la veteranía en los nombramientos y en los ascensos. Además, hay un sistema de trabajo encorsetado, que anula la iniciativa de las patrullas, que ha borrado las capacidades investigadoras de las unidades de seguridad ciudadana y que ha hundido las unidades de investigación. En el último concurso han quedado desiertas el cuarenta por ciento de las plazas de investigación, y sin investigación no se puede ni tirar del hilo ni luchar eficazmente contra el narcotráfico y el crimen organizado. Gana siempre la impunidad.

Este escenario genera, como no puede ser de otra manera, un agotamiento mental y moral profundo de los agentes. Y, por tanto, le quiero volver a repetir esas preguntas que le he ido haciendo a lo largo de la interpelación. En primer lugar, ¿qué medidas va a llevar a cabo frente al fracaso de su estrategia en la lucha contra el narcotráfico como ha reconocido ya gente dentro del cuerpo? ¿Van a seguir negando el apoyo institucional y jurídico a los agentes que son agredidos? ¿Van a seguir negándoles los medios materiales que precisan para luchar contra el crimen organizado y la nueva realidad delincencial y garantizar su seguridad? ¿Van a seguir minimizando las

agresiones que sufren, exponiéndolos en redes sociales, y minando su moral con la falta de proyecto de su departamento?

Luego, en la réplica, señora Parlon, haré mención también de otros problemas que creo que son urgentes en el cuerpo, que necesitan también una solución inmediata. Pero yo le adelanto que, sin un cambio profundo e inmediato, es imposible hacer frente a la nueva realidad criminal que ya se está asentando en Cataluña.

Muchas gracias.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. Bona tarda a tots els diputats i diputades. Centraré la meva intervenció amb relació a la tasca que fa el Cos de Mossos d'Esquadra en la prevenció i la lluita contra el crim organitzat. Aquesta és una problemàtica que ens preocupa i ens ocupa, però també jo crec que, si donem dades en fred i descontextualitzades i des d'una perspectiva totalment esbiaixada i poc acurada, doncs podem caure en el catastrofisme o en la interpretació d'aquestes xifres amb biaixos importants, no?

Un dels primers biaixos que han sortit en la interpel·lació del diputat Macián és el fet de dir que els Mossos, per exemple, treballen sota procediments encotillats. Els Mossos estan subjectes a tota una sèrie de procediments de treball que, evidentment, marquen la seva feina. I s'han d'ajustar a aquests perquè és la garantia de que treballen amb professionalitat i que fan la feina d'acord amb allò que emana del propi Parlament de Catalunya, que és fer la feina amb professionalitat i, per tant, evitar distorsions en aquesta feina. Per tant, no són cotilles, sinó que són procediments de treball que estan estandarditzats

fitxer 6

i que estan subjectes a tota una sèrie de controls importants que han d'existir per garantir que la feina es fa supervisada en una doble direcció, per quan el mosso pateix

algun tipus d'inconvenient en relació a la seva feina i per tant, poder-se defensar, o quan és a la inversa.

En aquest cas, vostè també deia que el procediment de regularització de persones immigrades suposava –i vostè feia aquí una associació molt perversa i molt espúria– regularitzar persones immigrades que estan en una situació administrativa irregular a Catalunya, automàticament vasos comunicants de cronificació de delinqüents i de delinqüents associats a màfies criminals, narcotràfic, tràfic de persones i no sé quantes altres qüestions totalment fora de lloc. I per tant, aquesta és una associació que vostè fa que en cap moment està justificada ni jo li puc acceptar com a consellera d'Interior.

I després, per altra banda, vostè diu que hem de deixar a la policia que faci la seva feina, però després vostè es posa a fer de sindicalista del cos de Mossos d'Esquadra, com si els Mossos d'Esquadra i les Mosses d'Esquadra no tinguessin el seu Consell de la Policia amb representació de totes les seccions sindicals que han obtingut representació i no sigui en aquest espai en el que recentment s'ha pactat un nou conveni laboral que garanteix millores a tota la plantilla i que també ajudarà a resoldre una de les problemàtiques que vostè destacava, que aquí sí que li he de donar la raó, que és la manca de personal en l'àmbit d'investigació que arrosseguem des de fa molt de temps i que hem d'intentar resoldre fent molt més atractiva aquesta especialitat.

L'estratègia del Govern per combatre, en aquest cas, la delinqüència organitzada es fonamenta en una estratègia integral que passa, per una banda, pel dimensionament adequat de la plantilla. És cert que encara no tenim la plantilla necessària per poder donar la cobertura adequada a part d'aquestes problemàtiques, per tant, necessitem més mossos i més mosses per fer millor la feina, sobretot la feina preventiva i no la reactiva, és a dir, poder treballar de forma preventiva i reforçant estratègies de coordinació amb el conjunt de cossos i forces de seguretat per poder treballar de forma més eficaç. Que això no vol dir que el cos de Mossos d'Esquadra estigui desbordat per fer la seva feina, i després donaré tota una sèrie de dades que crec que són interessants. Dimensionament per una banda, i modernització, perquè és veritat que també per lluitar contra el crim organitzat i les màfies organitzades, que

normalment utilitzen sistemes de tecnologia cada cop més sofisticats, és necessari que el cos també pugui avançar en aquesta direcció.

I ara aniré a la meva bombolla, que vostè diu que vivim en una bombolla en el Departament d'Interior i que no sé quants grups d'opinió comprats i no sé quantes Verificas comprades i tot això. Miri, li agradi a vostè o no li agradi –i sempre hem de ser molt prudents a l'hora de treure pit de les dades– els fets delictius globals a Catalunya han baixat en el darrer any un 4,11 per cent. L'activitat del cos de Mossos d'Esquadra, pel que fa a les activitats que a vostè li preocupaven en aquesta interpel·lació, que són les que tenen a veure amb el tràfic de drogues i el crim organitzat, s'han augmentat les detencions i les denúncies, per tant, l'eficàcia policial s'ha incrementat. També s'han augmentat els decomisos de totes les substàncies, en aquest cas vinculades al tràfic i a la producció de drogues. S'han incrementat en un divuit per cent els detinguts per possessió d'armes i els homicidis i assassinats han baixat un 19,12 per cent. Ho dic perquè vostè també feia veure que teníem molts més homicidis i que a Catalunya s'enfonsa i que gairebé no podem sortir al carrer perquè a la població l'assassinem, i no per repetir moltes vegades una mentida la fem veritat.

Dit això, el fenomen supranacional del crim organitzat requereix d'una resposta global i, sobretot, ben coordinada. Llavors aquí nosaltres treballem amb una doble estratègia, més mitjans, millor coordinació, una estratègia i uns objectius compartits a nivell estatal i també a nivell de la Unió Europea. Pensem que moltes de les activitats criminals requereixen, doncs, de la coordinació a través de l'Oficina Central Nacional d'Interpol, de la Unitat Nacional d'Europol, d'Eurojust, i d'altres mecanismes que tenim de treball cooperatiu per combatre aquest crim organitzat, aquestes xarxes de crim organitzat. És important poder compartir les bases de dades i tenir accés, com té el cos de Mossos d'Esquadra, a les bases de dades del CITCO, així com la cooperació operativa i crear equips conjunts d'investigació que acostumen a donar bons resultats. Posaré un exemple recent que és la investigació internacional de la Divisió d'Investigació Criminal i la Guàrdia de Finances, que va estar tutelada per la justícia espanyola i italiana contra una organització criminal transnacional dedicada al tràfic de drogues que es va dur a terme recentment, que van participar més de 120 efectius en diferents ciutats catalanes i espanyoles, i que van permetre desarticular una banda molt activa en l'àmbit del crim organitzat vinculat al tràfic de drogues.

Altres passes importants que també han fet el cos de Mossos d'Esquadra en aquesta coordinació és la incorporació a l'obtenció de dades en el Registre d'hostalatge de lloguers de vehicles, que això permet disposar d'informació important per dur a terme les investigacions. També la integració en el CEP Black, que és el servei executiu de la Comissió de Prevenció de Blanqueig de Capitals i Infraccions Monetàries, que és un àmbit clau també, sobretot per prevenir el blanqueig de capitals i el finançament del terrorisme, així com la incorporació en els plans anuals d'inspecció en matèria de precursors d'explosius.

Per altra banda, aquesta doble estratègia que estem duent a terme, que és major coordinació i major eficàcia policial per poder combatre el crim organitzat, també compta amb una segona línia d'intervenció, que és l'adaptació territorial. La perspectiva local del cos de Mossos d'Esquadra permet adoptar aquesta estratègia consolidada en el conjunt de Catalunya i poder treballar, a partir de la Comissaria General d'Investigació Criminal, la Comissaria General d'Informació i la Comissaria Superior de Seguretat Ciutadana, amb diferents estratègies. La primera, enfortir la cooperació interinstitucional entre públics i privats, i això també juga un paper fonamental i clau. L'impuls de les investigacions econòmiques i la millora dels mecanismes de control de fluxos financers vinculats a les activitats il·lícites, i per altra banda, la generació d'intel·ligència operativa i estratègica, que no és un tema menor, sobre els grups criminals actius i el seu mètode habitual de treball, això en temps real i a llarg termini, amb avaluacions contínues i també capacitat de reciclatge pel que fa a tota aquesta informació. Li facilitaré algunes dades del 2025 que en relació a les organitzacions i grups criminals, els fets denunciats en relació a xarxes criminals respecte a la comparativa el 2024 s'han incrementat en un 23,68 per cent –Déu n'hi do, per estar desbordats les 98 xarxes de criminals que s'han desarticulat– 20 organitzacions criminals dins d'aquestes 98 i 78 grups criminals, 54 es dedicaven al tràfic de drogues dintre d'aquest grup; d'aquests 98 xarxes, aquestes 54 que es dedicaven al tràfic de drogues representen el quaranta-tres per cent dels casos, la majoria es dediquen també a delictes patrimonials –especialment robatoris amb força–, s'han detectat un total de 811 membres, s'han detingut un total de 633 de diferents nacionalitats, trenta-set per cent espanyoles, vint-i-un per cent albaneses,

deu per cent marroquines i set per cent colombianes, i el 52,9 per cent dels membres detinguts no tenien antecedents.

Per tant, l'estratègia del cos dels Mossos d'Esquadra és clara: primer, dotar-nos dels efectius necessaris per donar resposta a la delinqüència en les seves diferents dimensions. Pensi que a Catalunya l'estructura de la criminalitat en un setanta-vuit per cent la capitalitzen els delictes contra el patrimoni. Punt número 1, més mitjans, més mitjans i un pla estratègic. Un pla estratègic que permeti dimensionar les unitats de seguretat ciutadana, dimensionar les unitats d'investigació i treballar de forma preventiva desplegant el Pla Confiança, i a les dades em remeto, està baixant, discretament, però insultantment com a tendència sostinguda i constant els delictes a Catalunya i estem treballant també amb determinació i coordinació davant les organitzacions criminals.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien, gracias, presidente. Senyora Parlon, lo de las regularizaciones masivas y esa vinculación con la delincuencia no es una noticia que demos nosotros. Mire, déjeme que le lea una noticia que ha publicado hoy Cuatro, el canal de televisión, dice: «Un correo interno de la Generalitat destapa la intención de regularizar a personas migrantes en prisión preventiva». En fin, hombre, yo creo que la relación la ponen ustedes, y no hace falta que vengan los de VOX (*aplaudiments*) a recordársela. Mire, esas regularizaciones masivas suponen una quiebra, un deterioro, un colapso en la seguridad, esto es evidente también de los servicios públicos, de nuestra identidad, está viniendo gente a Cataluña, señora Parlon, a regularizarse procedentes de Portugal, procedentes de Francia y de otros muchos países y, por cierto, todos pierden el pasaporte, es una cosa increíble. Las denuncias por pérdida de pasaporte han aumentado un 866 por ciento en los pakistaníes, un 356 por ciento en los argelinos, un 114 por ciento en los marroquíes..., hombre (*aplaudiments*), ya es casualidad que todo esto pase, y en fin, están haciendo el agosto las mafias del tráfico

de personas y las mafias también que se encargan de facilitar documentación fraudulenta a estos inmigrantes ilegales.

En cuanto a que los Mossos actúan de forma encorsetada. Mire, no es una crítica, entiendo que hay una línea de trabajo que el Departament ha de fijar. Yo lo que vengo a decirles que se ha capado la iniciativa de las patrullas, de las unidades de seguridad ciudadana que trabajan prácticamente solo a requerimiento. Oiga, hay que dejarles también iniciativa, porque así se resuelven, en muchos casos, investigaciones que de otro modo se les cierra la puerta.

En cuanto a los delitos violentos. Hombre, la delincuencia no baja en Cataluña, señora Parlon, no dice la verdad, la delincuencia aumenta en Cataluña. Así lo confirman hasta las estadísticas de Marlaska. Es verdad que se ha publicado en el cuarto y último trimestre del 2025 y la delincuencia ha bajado un 2,9 por ciento en Cataluña, pero es que este descenso ya no consigue maquillar ni los datos generales ni engañar a los catalanes. Mire, le voy a poner sólo un dato: los delitos violentos, la cifra de agresiones sexuales con penetración en 2016 fueron 336 casos; en 2025 han sido 1794, hay un aumento de más del 430 por ciento en las agresiones sexuales en Cataluña, esos son los delitos que de verdad preocupan a la gente.

Se mantienen prácticamente igual los robos con violencia, los delitos de lesiones graves, las riñas, se dispara al tráfico de drogas un once por ciento..., en fin. Y también lo dicen las estadísticas de Mossos d'Esquadra. Déjame que le recuerde qué dice el sistema integral de *seguiment de detinguts*, el SISDE, porque es que es llamativo: en 2024 hubo 74.150 detenidos en Cataluña; en 2025 han sido 78.762 – esto es el Instagram de Mossos d'Esquadra. Hombre, yo creo que un aumento de casi 5000 detenidos pues sinceramente, no es la forma que los demás entendemos que hay que bajar la delincuencia (*aplaudiments*), si es así como baja la delincuencia el PSC pues vamos bien apañaos.

Pero nos preocupa más la fiabilidad de las respuestas que nos está dando el Departament. Esto no pasaba ni con el señor Elena, que está aquí presente. Con el señor Elena podíamos tener nuestras discrepancias, pero al menos el Departament solía..., costaba, ¿eh?, costaba, pero solía decir la verdad. Oiga, yo le he preguntado por los detenidos en 2024 y me he quedado escandalizado, señora Parlon. Es una

respuesta de usted del 1 de diciembre de 2025, y me dice: «*durant l'any 2024 el nombre total de detinguts a Catalunya va ser de 29.619 personas*». Oiga, pero si fueron 74.000 en el 24 y 78.000 en el 25 según el SISDE, es que yo no sé de dónde sacan ustedes estas respuestas, o si realmente, en fin, ustedes los socialistas no le dicen la verdad ni al médico (*aplaudiments*), porque uno acaba por pensar que esto es así.

Bueno, no me ha contestado a las preguntas que le formulaba, la mayoría de las cuestiones de los cinco puntos que le he planteado. Me ha recordado lo del refranero español de «¿Dónde vas? Manzanas traigo», que es una manera de decir que bueno, contesta, pues, saliendo por la tangente, ¿no?

Otros problemas que quería tratar en esta interpelación y los que voy a tratar sucintamente. Mire, la DAE. La DAE ha dejado de ser un órgano de control garantista para pasar a ser un instrumento punitivo, un mecanismo de persecución interna, tristemente, hay muchas sentencias judiciales que así lo acreditan. La segunda actividad, señora Parlon, es una bomba de relojería anunciada. En menos de seis años más de 8.000 Mossos van a superar los 57 años y esta realidad era perfectamente previsible, y a pesar de ello, no hay una segunda actividad digna ni un plan de carrera para la escala básica. Eso sí, hay una segunda actividad privilegiada y opaca para los mandos, para la escala ejecutiva, que es un claro ejemplo de doble rasero en el cuerpo de Mossos d'Esquadra. Los mandos sin funciones definidas, sin control, horario sin rendición de cuentas, ocupando despachos, mientras las comisarías están masificadas y obsoletas.

Y luego también hay un grave problema de formación. No hay reciclaje ni en tiro, ni en Taser, ni en defensa personal. El otro día me decía un instructor de tiro que en su región policial no daba tiempo a que diera la vuelta una sola vez al año los agentes de Mossos d'Esquadra que había en su región policial, ni una sola vez al año. Falta formación táctica sanitaria en torniquetes, en vendas hemostáticas, en utilización de máscaras de gas, etcétera. Por tanto, el cuerpo de Mossos d'Esquadra entendemos que afronta una crisis estructural sin precedentes: abandono institucional, normalización de violencia, persecución interna (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –*acabo, president*–, menosprecio de la veteranía,

privilegios de los *comandaments*, ausencia de una segunda actividad digna, falta absoluta de un proyecto del cuerpo... En fin, yo creo que hay que cambiar el modelo policial y establecer un plan de futuro que nos permita afrontar, como digo, esta nueva realidad criminal que hoy tenemos en Cataluña.

Muchas gracias.

Fitxer 7

El president

I per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

A vegades tinc la sensació que em perdo una mica, no?, perquè jo crec que al Cos de Mossos d'Esquadra el que se li pot demanar és que faci la seva feina i, per tant, quan el Cos de Mossos d'Esquadra fa detencions d'aquells que estan cometent activitats delictives i els posa a disposició de la justícia, és el que ens toca fer. El que no li pot demanar al Cos de Mossos d'Esquadra és que faci altres qüestions. Nosaltres, què hem de fer? Hi ha delinqüència? L'hem de combatre. Ens hem d'organitzar amb una estratègia reactiva, a vegades; preventiva, en d'altres.

Hem de reforçar els efectius perquè puguin fer millor aquesta feina, òbviament sota un comandament i uns protocols estandarditzats de treball. Però, escolta, és que ens està retraient les detencions. Potser és que vostès baixarien la delinqüència sense detenir a ningú? Llavors, dirien que no hi ha delinqüència. En què quedem? Perquè no m'acaba de quedar clar el que vostè demana o com juga vostè amb determinades... *(Veus de fons.)* Sí, sí, clar que sí. I està molt bé. I amb el pla Kanpai no parem de detenir persones que estan cometent delictes i que són multidetinguts i que són persistents. I ho continuarem fent, perquè a nosaltres sí que ens preocupa la delinqüència.

Vostè la utilitza i l'associa sovint a les persones immigrades injustament, fica a tothom en el mateix sac. Nosaltres això no ho farem. Nosaltres tenim un pla estratègic 2040 per dotar el Cos de Mossos d'Esquadra dels mitjans que necessiten, formació, com vostè deia, formació; sí, formació s'ha de fer. I òbviament, el Cos de Mossos

d'Esquadra s'ha de reciclar. Perquè la feina dels Mossos d'Esquadra no és la mateixa avui que fa vint anys. I aquesta és una realitat. Però aquesta formació ha d'estar supervisada i ha d'estar supervisada dintre dels protocols de treball, que es poden seguir i que es poden parametritzar i dels quals es pot avaluar si les actuacions són correctes, no són correctes. I amb això es treballa de forma adequada per part del cos i per part dels comandaments, als que vostè s'ha dedicat a proscriure com si els comandaments del Cos de Mossos d'Esquadra fossin una elit que no tingués cap mena de relació amb la realitat. Injust.

Però tornem a les dades. Abans li deia, en la primera part de la meva interpel·lació, que la majoria de delictes que es pateixen a Catalunya, dintre de lo que és la de l'estructura de la delinqüència, tenen a veure amb el patrimoni, és a dir, el 78,45 per cent dels delictes tenen a veure amb qüestions patrimonials. És la categoria en la qual més baixen els delictes i a vostè no li agrada això sentir-ho, però és així. Els delictes han baixat un 6,34 per cent pel que fa als furts, i era el delicte més prevalent i que més inseguretat creava a la població, i s'han reduït en més de 190.000 fets, en aquest cas. Un 6,24, els robatoris amb força. I els robatoris amb violència i intimidació també estan baixant en un 1,29 per cent.

I encara que a vostè no li agradi, estan baixant els delictes a Catalunya i estan baixant els delictes a Catalunya gràcies a que hi ha una bona estratègia davant la prevalença de determinades tipologies delictives que més preocupen la ciutadania.

Vostè parlava també del tema de les violacions... I això, òbviament, que ens preocupa. Però vostè parlava de les violacions sense entrar en els factors estructurals que provoquen aquest tipus d'agressions sexuals davant les dones. Les utilitza per generar alarma, per dir: «Ui, a les dones les van violant pel carrer.» I, a més a més, gairebé no li falta re a dir qui són els que les violen. No ho ha dit avui, però altres vegades sí que ho diu. Una altra vegada esbiaixant la informació.

Anem a les causes estructurals, les que estan produint..., com s'estan produint aquestes agressions, on s'estan produint i de quina manera. Perquè la solució no serà només policial –no serà només policial. Per tant, si el preocupen les agressions sexuals que pateixen les dones, moltes vegades dintre dels propis nuclis d'amistats,

coneguts i familiars, l'abordatge, com bé sap, no podrà ser exclusivament policial i la recepta no podrà ser exclusivament policial.

Ara bé, si utilitzem aquesta dada per generar tota una sèrie de comentaris i interpretacions de les dades que tenen una component espúria, és una altra cosa. I aquí tampoc em trobarà, no hi trobarà el Departament d'Interior.

Algunes altres dades que volia donar en relació amb la lluita contra el narcotràfic. M'he quedat amb les xarxes que s'havien desarticulat, en total eren cinquanta-quatre dedicades al tràfic de drogues. Hi ha hagut un total de 5.824 detinguts per salut pública. D'aquests, 1.554 o han estat denunciats penalment. I s'han obtingut, en aquest cas gràcies, a aquesta tasca que ha fet decidida el Cos de Mossos d'Esquadra, 491 detinguts vinculats a xarxes criminals.

El 2025, s'ha mantingut la intensitat en les investigacions del Cos de Mossos d'Esquadra, obrint-se un total de 867 investigacions vinculades a drogues: 539 a marihuana, 53 a haixix, 164 a cocaïna, a drogues sintètiques i totes les activitats vinculades al narcotràfic. S'han decomissat un total de 22,7 tones d'haixix, 9,34 tones de marihuana i, òbviament, plantes de cànnabis també.

Aquí hi ha un aspecte que sí que vull dir, i és a lo que al que es referia l'intendent Toni Rodríguez, és veritat que necessitem apostar per una legislació que sigui molt més proactiva de cara a que tot lo que té a veure amb l'activitat vinculada a la droga, tant la producció com el tràfic, tingui una penositat major. I, per tant, aquest és un debat que no s'ha de donar en aquest Parlament, sinó en d'altres instàncies. I aquí sí que és veritat que hi ha recorregut de millora...

El president

Se li ha acabat el temps, consellera

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

...-sí, sí, perdoni-, perquè la feina policial no caigui moltes vegades en sac trencat.

El president

El novè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut

300-00257/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Honorable consellera, diputats, diputades, bona tarda a tothom. «La sanitat col·lapsarà com a col·lapsat rodalies.» Començo aquesta interpel·lació, consellera, manllevant aquestes paraules de la vaga de metges del passat divendres, la vuitena jornada de vaga des de l'octubre convocada per Metges de Catalunya.

I he volgut començar amb aquesta cita perquè hi estem completament d'acord i ens preocupa molt. I és des d'aquesta preocupació i des de la responsabilitat del principal partit de l'oposició que creiem que cal un canvi de rumb i que és urgent. Perquè vostè ja fa divuit mesos que està en el càrrec i no anem bé, consellera, tot el país crec que veu que no anem bé.

Al maig de l'any passat li vam fer una primera interpel·lació i les dades de la llista d'espera que li vaig detallar en aquell moment no han millorat, sinó tot al contrari. Dades que són públiques i a l'abast de tothom a la web del CatSalut. La mitjana d'espera a Catalunya per una ressonància magnètica es de seixanta-sis dies; si necessites una pròtesi de genoll, et caldrà esperar de mitjana noranta-quatre dies; per una artroscòpia, 156; per l'alliberament d'un túnel carpià, 146, i per operacions d'hèrnies, 164 dies. Intervencions que haurà indicat un metge especialista. Així que fixem-nos el que triga el sistema per donar-nos cita: a cardiologia, setanta-vuit dies de mitjana; a digestiu, vuitanta-un; a neurologia, noranta-tres; a cirurgia general, seixanta-set; a ginecologia, seixanta-dos; a traumatologia, 188 i en salut mental, l'espera a psicologia pública és de més de dos mesos i mig.

I a la primària, la que hauria de ser la porta i, sobretot, el centre del sistema, doncs, ahir vaig demanar als companys del grup parlamentari que demanessin cita a La Meva Salut, que ho provessin, i els resultats són clarificadors: els més afortunats són els de la Vall d'en Bas, que tenien hora ahir mateix a la tarda, igual que a la Vila Olímpica de Barcelona, però si no li anava bé l'única hora que hi havia, doncs, s'havia

d'esperar una setmana. A Valls, quatre dies. Però el més habitual, el noranta per cent, era haver-se d'esperar fins al 9 o 10 de març. Per tant, quinze dies. Els més desafortunats eren a Granollers, vint-i-tres dies, i els companys de Lleida i de Figueres, on l'aplicació els deia que no hi havia hores disponibles.

Però sobretot el diputat Isaac Padrós, que no va poder demanar cita sense ajuda d'una persona externa, ja que l'aplicació encara no està adaptat per a invidents, no? I deixi'm destacar aquest tema, perquè fa un any el Parlament va aprovar, a proposta de Junts per Catalunya –i cito textualment– «implantar al llarg de l'any 2025 un sistema accessible, funcional i segur per a sol·licitar cites mèdiques i garantir que qualsevol usuari pugui gestionar aquest tràmit de manera totalment autònoma, sense la necessitat de dependre d'una altra persona». Un any farà el mes que ve i encara no s'ha complert.

Resumint, amb aquesta accessibilitat a primària, a proves, a consultes d'hospital i a cirurgia, el sistema no pot funcionar bé de cap manera. Sense accessibilitat ni resolució, la gent busca solucions a urgències, que, òbviament, es col·lapsen.

Consellera, quins resultats hem tingut del pla de millora d'accessibilitat a l'atenció sanitària? Pel que ens diuen les dades, creiem que cal replantejar-ho, ho tenen previst, com ho pensen fer? Perquè a tot això hem de sumar les reprogramacions per la vaga de metges, per l'episodi del vent, pels aiguats a Vilafranca. Les reprogramacions és una manera de funcionar, consellera, que no pot ser. Ens pot quantificar quantes reprogramacions hem tingut, perquè anul·lar cites de pacients que ja fa molts dies o molts mesos que esperen, amb la dificultat de reprogramar-les, suma més dies, més mesos d'espera. I això hem d'intentar que sigui el mínim possible. Quan ho tindrem tot reprogramat?

Per això no entenem com s'anul·len cites sanitaris a tot el país quan el risc de vent només està a Barcelona o com no es fa tot el possible per aturar la vaga de metges i no tindre que anul·lar cites, no? I amb aquest panorama, doncs, la solució, per exemple, per disminuir la durada de les baixes laborals, no pot ser vincular reduir-les a una part de finançament dels CAPs, no?

Una persona que no pot treballar perquè s'ha lesionat el genoll, com s'ha d'incorporar aviat si ha d'esperar sis mesos a que el vegi el traumatòleg? O qui està de baixa per

ansietat o depressió, com l'ajudarà a recuperar-se esperar dos mesos perquè la visitin a psicologia?

Completament d'acord amb que hem d'abordar les baixes laborals tenint en compte el nombre i la durada, però és que aquesta durada va lligada a un mal funcionament del sistema, a aquest col·lapse que denuncien els metges, no? Si fa funcionar la primària, reduïrem aquestes demores. Si els pacients es curen abans, i això es fa fent funcionar el sistema, es reduiran les baixes. I cert, el sistema econòmic, social i l'empresa ho agrairan, però és que els pacients encara més.

Centrem-nos en la vaga dels metges. Principals reivindicacions: guàrdies de vint-i-quatre hores, sobrecàrrega de treball, conciliació familiar, jornada inacabable, falta de metges... Consellera, tots els que hem fet guàrdies entenem perfectament el problema. Quan jo vaig començar a fer guàrdies, aquests eren guàrdies, és a dir, acabaves la teva jornada ordinària i restaves pendent de si es requeria la teva presència. Feies activitat, cert, però també podies descansar. Fins i tot, de resident a Vall d'Hebron, ens partíem la nit i podies dormir una hora, dos o tres hores, eh?, no es pensin. Però és que això ha canviat molt, perquè ara hem d'atendre 8 milions de ciutadans amb els mateixos equipaments i professionals que n'ateníem 6. Ara ja no són guàrdies; ara són jornades ordinàries seguides una darrere l'altra, sense descans, jornades de vint-i-quatre hores, on s'ha d'estar donant el cent per cent, perquè tenen la salut i a vegades la vida dels pacients a les seves mans. I si estan cansats, si no han pogut dinar o sopar, el pacient no en té cap culpa, però la seva vida està a les seves mans.

La resta de professionals sanitaris ja no fan guàrdies, fan jornades de vuit o dotze hores, en funció de la intensitat de la feina i l'organització del servei. Però els metges continuen fent guàrdies de vint-i-quatre hores. I això és el que reclamen els metges, modificar aquest règim de guàrdies, reduir les jornades excessives, garantir descansos efectius, computar la localització com a temps de treball, fixar un nou còmput anual d'hores de treball, limitar les agendes d'atenció primària per poder treballar i consolidar aquest terç no assistencial per a formació, docència i recerca, clau per a la formació continuada.

Els mateixos que defensen jornades laborals de trenta-cinc hores, doncs, veuen normal que els metges en facin seixanta. I això no és normal.

Consellera, sense els metges no solucionarem el col·lapse present o futur, digui-n'hi com vulgui, de la sanitat. Per això no entenem com no s'hi han reunit després de cinc mesos i vuit dies de vaga, eh?

I no entenem que el president Illa digui que s'hi ha reunit per tractar de la vaga i els mateixos metges l'hagin de desmentir. Això ens sembla molt greu, eh? Segons Metges de Catalunya, l'única reunió va ser el 13 de novembre, quan només s'havia convocat una jornada de vaga i només va ser per presentar la direcció del sindicat. No es va parlar de res més. Set jornades de vaga més i cinc mesos més tard cap reunió, ni amb vostè ni amb ningú del departament. Fins i tot no es van presentar a les reunions de mediació amb treball per fixar els serveis mínims.

És cert que moltes de les reivindicacions depenen de Madrid, però és que n'hi ha que són clarament competència catalana. Aragó ha modificat la jornada laboral; també ho pot fer a Catalunya, no?

Li demanem que s'hi asseguin, no podem afrontar els reptes de la sanitat catalana, aquestes llistes d'espera, aquesta manca de resolució, sense els professionals sanitaris, entre ells els metges, no?

Continuant amb professionals, com és que l'ICS ha decidit eliminar el complement econòmic assignat als col·laboradors docents de residents de l'atenció primària? És un tema només de Barcelona ciutat, és un tema de tota Catalunya? Si volem prestigiar l'atenció primària, que és imprescindible, això no ho podem fer. És un tema econòmic? El resultat és que aquests serveis ja no reben residents i això trenca el seu pla formatiu. Els residents no són responsables d'aquesta situació, però en pateixen les conseqüències, disminuint la qualitat de l'aprenentatge. Ens agradaria que ens expliqués què ha passat i com es pensa solucionar-ho.

I sobre el dèficit de professionals, doncs, li he de dir que des de Junts per Catalunya hem rebut amb una profunda preocupació la resposta de la consellera Montserrat sobre l'accés a les places de medicina a les universitats catalanes. Ella mateixa ho posa per escrit, no té cap interès en suprimir el districte únic, perquè se li escapa del

seu àmbit competencial. La proposta de reservar un percentatge de places per a estudiants d'instituts catalans ni se la planteja i la proposta de percentils, que com a mínim igualaria els estudiants catalans als de l'Estat espanyol, no la pensa liderar. I ho signa ella en una resposta parlamentària.

Miri, no és un problema d'un àmbit competencial; és un problema de marc mental, perquè el districte universitari únic ens porta, com va dir el president del Col·legi de Metges de Tarragona, el doctor Boada, a que els nostres joves no puguin ser metges, i a que el nostre sistema no tingui metges.

Consellera, aquest també és un tema de la seva competència. Ahir es publicava que el seixanta per cent dels nous

fitxer 8

col·legiats a Girona són extracomunitaris i no cal que li expliqui el que això implica, que ho sap perfectament. Diners públics catalans per formar metges que no exerciran a Catalunya. Un nou espoli a Catalunya. I Catalunya important metges sud-americans, de qui desconeixem la formació i que no parlen català. Consellera, impliqui's també, si us plau, en aquest tema. I li ho posem fàcil, perquè fa exactament tres hores que al Congrés dels Diputats, a Madrid, el diputat Josep Pagès, de Junts per Catalunya, acaba de registrar la proposició de llei per derogar el districte universitari únic. Per tant, si volen, està a les seves mans.

Un altre tema que ens preocupa: la manca d'equitat territorial. Ja ho sap, eh? La trombectomia mecànica davant dels ictus n'és un exemple i cal solucionar-ho. Barcelona i Girona, 24 hores, 365 dies a l'any; Tarragona, 12 hores, laborables; Lleida, 6 hores, laborables. Ho hem parlat moltes vegades, però necessitem que hi hagi avenços. Quan es pensa solucionar? És tenir una visió metropolitana de país o tenir-la de tot el país.

I com que encara em queda un minut, acabaré, consellera, parlant de llengua. El 13 per cent dels metges que exerceixen a Catalunya no entenen el català, el 31 no el sap parlar, un 40 per cent no el sap escriure, i el 52 per cent utilitza el castellà per comunicar-se amb els pacients. Això comporta pitjors resultats assistencials i una

vulneració de drets lingüístics. A Catalunya tenim dret a rebre atenció sanitària, però també a fer-ho en català. I negar l'atenció a un pacient per raó de llengua, com hem tingut casos recentment, és una falta greu contra l'ètica mèdica, però infringeix diversos marcs legals: l'Estatut d'Autonomia, la Llei de política lingüística, la Llei d'igualtat de tracte i de no discriminació, la *Ley General de Sanidad*, la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, la Llei de l'Estatut del personal estatutari dels Serveis de Salut, la Carta Europea de Llengües Regionals o Minoritàries i el Codi de Deontologia del CoMB. És que fins i tot viola la Constitució espanyola, que vostès tant defensen amb PP i VOX quan els interessa. Les queixes a Plataforma per la Llengua van incrementar un 17 per cent l'any passat i ahir mateix, el mateix dia que Plataforma per la Llengua atorgava els premis Martí Gasull, Acció Cassandra informava que la Fiscalia ja avalava l'arxivament del cas de discriminació lingüística a la Clínica Diagonal.

Aquesta és la realitat de Catalunya depenent d'Espanya. Consellera, tenim lleis i tenim una instrucció; com ho tenim per fer-la complir? A la rèplica ja continuaré amb un parell de temes més, perquè crec que li he posat un bon reguitzell de temes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula l'Honorable senyora Olga Pané Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bé, bona tarda a tots, senyors diputats. Gràcies, senyor Fàbregas, per les preguntes. Em permet aclarir algunes coses que veig que, no ho sé, no s'acaben d'entendre gaire bé, però em serà impossible contestar-li tot això, eh?

Començo per la vaga de metges. És una vaga que, efectivament, aquesta setmana hem tingut dues jornades de vaga, aquesta setmana passada. Vull agrair als metges de Catalunya que, en lloc de cinc dies, com a la resta d'Espanya, només n'hagin convocat dos. El principal motiu de la protesta és el preacord assolit en l'àmbit de negociació del personal estatutari per un nou estatut marc signat a Madrid el passat 26 de gener entre el Ministeri de Sanitat i els principals sindicats: SATSE, Comissions Obreres, UGT i CSIF, però amb l'oposició de la Central de Sindicats Mèdics

d'Espanya, que manté com a reivindicació principal la defensa d'un estatut propi per al personal mèdic i facultatiu diferenciat de la resta de col·lectius professionals. El seguiment de la vaga va estar en una mitjana entre un 7 i un 8 per cent, amb puntes en algun moment del 9 i en unes altres del 4 en alguns dies.

Pel que fa a condicions laborals, aquestes condicions s'han de marcar en els convenis. No es poden prendre decisions de caràcter laboral en cap altre àmbit que no sigui als convenis mitjançant la negociació col·lectiva. I no ho dic jo, això ho diu la jurisprudència. Tenim una sentència del TSJ reblada pel Tribunal Suprem en la qual deixa molt clar que els acords de final de vaga, que precisament van fer els metges en l'àmbit del SISCAT per no estar d'acord amb el que s'havia firmat, els van considerar nuls perquè s'han de firmar en l'àmbit del SISCAT amb la representació sindical que surt de les eleccions sindicals. I això vostè ho sap perfectament, no sé per què m'ho torna a preguntar. Ara bé, això determina les competències que té el Departament de Salut i podem parlar de moltes coses, però no podem imposar-les en l'àmbit de negociació.

Cal recordar que al novembre del 2023 l'Institut Català de la Salut, el principal proveïdor de serveis sanitaris, va consensuar amb representants de tots els col·lectius del sector, inclosos Metges de Catalunya, un nou acord de condicions de treball que està vigent fins al 2027. Ho va firmar Metges. El Departament va dotar 320 milions d'euros per a això i per millorar les condicions laborals dels 55.000 treballadors de l'Institut Català de la Salut. Va ser un bon acord, va ser un bon acord per a tots els professionals, perquè millorava les seves condicions. I estic d'acord amb vostè: quan es milloren les seves condicions, tenim la base per millorar la qualitat assistencial. La realitat és que la vaga que ha convocat ara la CESH, en la qual hi han afegit els metges de Catalunya reivindicacions aquí moltes ja estan recollides a l'acord de l'ICS. Vull recordar també que el tema estatutari afecta l'Institut Català de la Salut i no la resta del sector. Ho dic també perquè quan estem discutint en el marc de l'estatut marc, això no afecta la resta del sector. Hi ha algunes demandes que demanen també que ni tan sols són en el marc de l'estatut marc. És a dir, que són avançar l'edat de jubilació. Per avançar l'edat de jubilació es necessita acord amb Seguretat Social, no amb el Ministeri de Sanitat ni amb aquesta Conselleria.

En qualsevol cas, cal entendre que qualsevol vaga denota malestar. Hi estic d'acord. I per això, nosaltres, efectivament, estem d'acord que d'aquest tema n'hem de parlar i en parlem, i en parlem. De fet, el col·lectiu mèdic és amb el qual hem mantingut més reunions. Al llarg del 2015, ens hem reunit quinze vegades. Som l'única comunitat autònoma que té una taula de metges per parlar específicament del tema dels metges. El Departament de Salut, no en una altra banda, el Departament de Salut. Allà no podem aprovar convenis. Allà no podem aprovar condicions laborals, però podem parlar. Ens hem tornat a reunir amb ells, a part de les quinze vegades de l'any passat –tres amb mi–, a part, aquest mes passat ens vam tornar a reunir, el mes de gener i el mes de febrer, i hi ha una nova cita pel dia 2 de març, fixada ja de fa temps. Escoltem i seguirem escoltant els metges i ens interessa molt sentir el que ens diuen. Per què, insistim, és un col·lectiu essencial per millorar els nostres serveis.

En el marc de la vaga, efectivament, s'ha parlat del model de guàrdies. Seguirem escoltant les propostes que ens puguin fer en aquest àmbit. Ara, jo crec que no estem parlant, en aquest sentit, només del tema de les guàrdies. Crec que hi ha altres aspectes de caràcter organitzatiu que segurament podem abordar. Pel que fa al tema de les guàrdies, jo estic disposada a escoltar-los, de veritat. No puc imposar-ho, perquè insisteixo que no estic en el conveni col·lectiu, tal com li he dit abans, i ens és igual si les guàrdies són de 24 hores o de 12 o volen fer tornos. De fet, hi ha molts serveis d'urgències organitzats amb tornos. En la majoria dels serveis d'urgències, els metges fan tornos, com la resta dels col·lectius assistencials. El que no podem acceptar és deixar els pacients sense cobrir durant les nits. És a dir, no poden ser voluntàries, les guàrdies. Les guàrdies han de ser adequades a les necessitats que es tinguin i poden ser guàrdies, poden ser tornos, poden ser de dotze hores. Això, en aquest sentit, estem oberts a sentir propostes concretes. Insisteixo, de veritat, estem oberts al diàleg amb totes les organitzacions sindicals i professionals, però hem d'anar a les meses de negociació corresponents per acordar canvis amb els temes laborals.

Em preguntava vostè pel tema del nombre de metges. Sap? Els metges que estem contractant ara d'aquí, sap quan van entrar a la universitat? El 2016. És a dir, trigues deu anys en formar un metge. On estaven vostès el 2016? En què pensaven? Perquè, és clar, el 2016 van entrar a la universitat els metges que avui estan disponibles per contractar. Ara què estem fent? Pal·liant... Escolti, el que fos. Jo puc entendre tots els

motius que em doni, però el 2016, on érem? Ara, efectivament, estem augmentant les places de metge. Però qui veurà aquestes places de metge que hem començat avui? D'aquí a deu anys, perquè són sis anys de formació i quatre de residència. Mentrestant, efectivament, no ens queda més remei que incorporar metges d'altres països, d'altres bandes. I, efectivament, fem un esforç tremend perquè puguin aprendre i tinguin l'oportunitat d'aprendre el català. I això vostè ho sap, perquè fem quantitat d'ofertes gratuïtes de cursos en aquest àmbit. *(Alguns aplaudiments.)*

M'estava preguntant també pel tema de les llistes d'espera. Són un problema, les llistes d'espera, que no el tenim nosaltres sols, que el tenen tots els sistemes sanitaris públics en aquests moments. Digui-me'n algun que no el tingui. Digui'm vostè com van deixar les llistes d'espera, perquè jo li puc dir ara com estan. Miri, a l'Atenció primària, d'acord a les dades que tenim de la programació per motius, el 80 per cent de la demanda que cal atendre en menys de 48 hores s'atén en aquest termini i el 70 per cent, en les primeres 12 hores. A les consultes externes de l'hospital tenim 5.275 persones menys en llista aquest gener que el gener anterior. Efectivament, tenim esperes. A *trauma, otorrino, oftalmo, dermato* i rehabilitació, fonamentalment. Dono aquestes dades perquè vostè me les ha preguntat, perquè no tenia ganes de donar-les. No m'agrada donar dades del gener. El gener és un mes irregular. Cal consolidar aquestes dades, també els ho dic. Ara, de moment són *brotos verdes* que deia algú.

Les proves complementàries: en aquest moment tenim 24.096 persones menys en llista d'espera per a proves diagnòstiques, 14.450 menys de fora de termini. És a dir, gent que s'espera menys, no solament menys gent, sinó gent que s'espera menys. I la programació quirúrgica: tenim 2.565 persones més en espera, efectivament, però 315 menys que s'esperen més del que s'haurien esperar. I sobretot, la programació oncològica i la cardíaca està al 99 per cent en el temps de garantia que hem de donar, que són els casos greus i els que ens haurien d'amoïnar.

I vaig a parar al tema famós de l'equitat, l'equitat d'alguns tractaments. I ho vull aclarir, perquè precisament hi ha hagut alguns malentesos. Qui va treure la resolució que hi haguessin sis hores a Lleida i només fins al divendres a Tarragona, van ser vostès. *(Aplaudiments.)* El senyor Argimon! Suposo que li va explicar el perquè. Miri, em sap molt greu dir això. Sap perquè em sap greu? Perquè no m'agrada polititzar les coses

i no són arguments polítics, són arguments tècnics. Sap? Però el que no puc aguantar és que vostè m'ho retregui a mi, quan nosaltres el que estem fent ara és intentar reparar això de manera que tots els ciutadans de Lleida i de Tarragona tinguin no fins al divendres, al menys fins al diumenge, cobertes les dotze hores on es donen principalment els casos. Ho assenyalo perquè, home, per favor, si podem fer alguna cosa a favor de la salut és despolititzar-la, parlar en termes tècnics. I els criteris pels quals no s'ha ampliat és perquè no hi ha especialistes amb suficient formació per garantir la seguretat. Són especialistes que t'entren un catèter per la femoral i van a la *feria silviana*. Vostè sap què vol dir si algú no té l'experiència suficient per tractar això? Ho hauria de saber, és metge com jo, ho hauria de saber. No es pot frivolitzar. No podem dir que ho fem de qualsevol manera. Ho hem de fer amb gent preparada, amb la casuística suficient per tenir l'experiència i no fer mal.

El president

Ha d'anar acabant, senyora consellera.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Mentrestant, nosaltres garantirem l'atenció i la seguretat.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Consellera, li aclariré per què li pregunto això de la vaga de metges: perquè la consellera és vostè. Per això li pregunto. I per tant, potser vostè diu que no és competència seva, que és competència de Madrid, però jo crec que sí que és incumbència seva que tingui mil metges al carrer protestant davant del Departament de Salut, o tres mil, depèn de qui ho compti. Jo crec que és vostè qui s'ha de preocupar perquè aquests metges estiguin en condicions, que aquests metges no estiguin reclamant tots els problemes que estan reclamant i que això obligui a reprogramar totes aquestes consultes que estan reprogramant. *(Alguns aplaudiments.)*

Perquè els metges reclamen un estatut marc propi perquè no se'ls escolten les seves reivindicacions. Perquè nosaltres sí que ens hi hem assegut. No sé quantes vegades s'hi ha assegut vostè, ells diuen que cap, però nosaltres sí que ens hi hem assegut i

ells el que volen és solucionar això amb un estatut propi o no. I si demanen un estatut propi és perquè no se'ls escolta, per no donar-los l'estatut marc propi. I no pateixi que els metges –i ho sap perfectament– no deixaran els pacients sense cobertura, perquè això ells mai ho faran.

Per cert, parlant del 2017, també per aclarir conceptes. Al 2017 hi va haver un 155. Des d'aquell 155, en aquests anys, Junts per Catalunya, el conseller Argimon, ha estat conseller durant setze mesos. Vostè ja en porta més, vostè ja en porta divuit, eh? Per tant, parlant de responsabilitats, vostè porta bastant més temps que ells.

Fitxer 9

I parlant de l'equitat, és cert, el conseller Argimon el que va fer va ser que es comencés la trombectomia mecànica tant a Lleida com a Tarragona, perquè vostè sap i ho sap probablement inclús millor que jo, que la ciència evoluciona i que anem posant cada cop més dispositius i més equipaments que funcionin. Quan això va començar ja es va veure que funcionava, perquè inicialment només es feia, per exemple, el teleictus que el van posar també doncs abans, es va començar a fer la trombectomia mecànica i es va iniciar a Barcelona i es va iniciar a Lleida. Comencem amb poques hores per organitzar-ho, amb la idea d'anar ampliant. Vostè ha estat consellera molts més anys, uns anys després del conseller Argimon, i això és responsabilitat seva ampliar-ho, perquè ara mateix a Barcelona hi ha vuit centres que ho fan, a Girona n'hi ha un i a Lleida i a Tarragona, que ho facin vint-i-quatre hores al dia, n'hi ha zero.

Ampliar les places de Medicina, si ampliem de 1.333, que són les actuals, a les 2.000, que és el que vostè diu, fantàstic! Sis-centes places més. D'aquestes sis-centes, tres-centes són diners públics catalans de metges que no exerciran a Catalunya. És això el que estem intentant explicar. Cinquanta per cent d'aquestes places no s'exerciran a Catalunya. I això és el que hem d'intentar que no ens passi. Que hi pot haver una quota de solidaritat, però no el cinquanta per cent, que els nostres nens no poden ser metges, que els nostres joves no poden estudiar medicina i nosaltres no tenim metges catalans? Crec que no és tan difícil d'entendre-ho, eh?

Deixi'm dir dos temes més que li volia dir, que ja ho faré molt ràpidament. Les noves àrees integrals de salut, sap que ens preocupa el tema del Ripollès i hem de mirar com podem arreglar això. L'hospital de Campdevàrol, trencant o dividint la comarca en dues àrees integrals de salut, perd un trenta per cent d'usuaris potencials. Ens agradaria escoltar de vostè que el Departament està perfectament compromès amb la viabilitat i amb la sostenibilitat econòmica de l'hospital. Ens consta que avui mateix s'havia de reunir amb els alcaldes i ahir ho va anul·lar. Doncs sí que li agrairíem que es fes aquesta reunió, si pot ser al Ripollès doncs millor, eh?

I acabo amb un altre tema competencial, perquè sap que a Junts ens preocupa molt les invencions..., les invasions competencials de la ministra de Sanitat, tant les de l'estatut marc com les de la proposta de llei de gestió directa de la salut pública. Francesc José Maria, bon conegut seu, director general del Consorci de Salut, també del Consorci de Salut i Social de Catalunya, avui mateix escriu: «A Catalunya hem construït un sistema de salut pública que té en la col·laboració pública-privada i públic-social un dels seus pilars fonamentals. Les fundacions i les entitats d'economia social hi tenen un paper essencial i moltes d'elles són exemple d'excel·lència». Afegeixo: «Un model gràcies al qual els nens catalans són atesos a Vall Hebron o a Sant Joan de Déu i els lesionats medul·lars a l'Institut Guttmann», per posar dos exemples, no? Si la ministra madrilenya està preocupada pel model sanitari de Madrid, doncs que miri de resoldre-ho –té prou feina– però sense desmantellar el model sanitari català, un model construït des de l'esforç de la societat civil i fent xarxa de centres de diferent titularitat, sense ànim de lucre pel benefici de tothom. La diputada Pilar Calvo ja li va dir a la ministra que no perdi el temps en una llei que Junts no avalarà. Però també ens agradaria que Catalunya tingués una consellera que defensi el sistema sanitari català davant de les pulsions centralitzadores.

Acabo, president. Consellera, jo crec que li he posat una llista de deures. No me'ls ha contestat tots. Pactar les solucions amb els metges crec que és urgent. No maltractar els professionals sanitaris traient-los els complements de docència, també. Fer funcionar la primària també. La equitat, defensar els estudiants catalans, li hem posat fàcil. Hi ha una proposició de llei presentada a Madrid. Blindar els drets lingüístics dels pacients i defensar les competències en salut. A la moció subsegüent hi trobarà

propostes per afrontar aquests reptes, perquè Junts per Catalunya no volem que la salut col·lapsi com han col·lapsat rodalies.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bé, una dada més així ràpid també. Miri, amb el tema de l'atenció primària que estava dient vostè el tema de les llistes, que sàpiga que a l'última enquesta PLAENSA, els ciutadans ens puntuen amb un 8,1 els serveis d'atenció primària, mig punt més..., dos punts i mig més del que puntuaven fa un any també. O sigui que la millora la perceben també els ciutadans.

Escolti'm, estic molt amoïnada per l'avantprojecte de llei aquest de Madrid. Crec que ho compartim. El nostre sistema, insisteixo, amb totes les seves pegues, llistes d'espera, etcètera, és un dels millors del món. No cal anar molt lluny a comprovar-ho. Vagin a França, vagin a Holanda, vagin a Itàlia, vagin qualsevol de vostès i provin que els visitin, a veure què passa. És un sistema planificat. No té res a veure amb el sistema de Madrid. És un sistema que els objectius de salut guien la relació amb tots els proveïdors i altament participat, amb una important presència del món local i dels professionals en les decisions estratègiques del sistema. És un sistema del que en diuen separació de funcions per tal que els conflictes d'interès tinguin escassa cabuda i no es puguin obrir pas. Tampoc la politització del sistema. I això és el que el fa robust.

L'exposició de motius de l'avantprojecte de llei que planteja el Ministeri de Sanitat planteja un reforç del model de gestió pública directa i estableix que la gestió indirecta amb entitats externes ha de tenir un caràcter excepcional i justificat. Es vol homogeneïtzar criteris a escala estatal, així com reforçar mecanismes de control i transparència. La voluntat del Departament de Salut és exercir les competències que tenim atribuïdes per l'organització de la provisió de serveis i per fer-ho sense cap renúncia. I és per això que una iniciativa com aquesta no només s'ha de valorar sobre els elements de fons del que planteja, sinó també respecte del marc competencial autonòmic.

En tot cas, la tramitació d'aquest avantprojecte inicia el seu curs amb l'obertura del tràmit d'audiència i haurem d'estar atents a l'avenç d'aquesta tramitació. És per això que he donat instruccions per a l'anàlisi inicial del text aprovat pel Consell de Ministres del passat 10 de febrer, que ja apunta la necessitat de formular al·legacions a l'avantprojecte que substanciarem en el tràmit de consulta a les comunitats autònomes, com així correspon. Espero que ens acompanyin.

Reitero la meua voluntat d'escoltar els metges. Els he escoltat sempre. Si vostès tenen la paciència de mirar els convenis que jo he signat amb les entitats que hi ha estat, hauran vist que sempre els hem firmat amb metges i tenen les millors condicions possibles. I sempre hem trobat taules específiques per parlar dels seus problemes. Estic d'acord que tenen problemes específics que no tenen altres grups, però no estic d'acord amb que això justifiqui ni un estatut marc diferent, ni un allunyament de l'àmbit de negociació que marca la llei. És que no ens el podem saltar; ni que ens agradés, no ens el podem saltar. Per tant, nosaltres, insisteixo, seguim veient-nos amb ells, escoltant-los i no només amb ells, els col·legis de metges també, i a tots els agents que estan en l'àmbit del tema mèdic. Ara, hem de parlar de temes concrets.

Em preguntava pel tema de Campdevàrol. S'ha anul·lat perquè com que vostè m'ha convocat avui, l'hem anul·lat, (*rialles*) però l'hem reprogramat. L'hem reprogramat i, efectivament, hem parlat ja tant amb l'alcalde de Campdevàrol com amb el patronat i jo crec que no hi ha en aquests moments problemes respecte al problema de Campdevàrol. L'únic problema se centrava en que ciutadans de valls diferents volien tenir recorreguts *a posteriori* d'anar a Campdevàrol a hospitals diferents. Jo crec que això és perfectament comprensible i les àrees integrades de salut contemplan precisament i reafirmen que els fluxos de salut siguin coherents amb la mobilitat que té la població per qualsevol altre motiu.

I abans em preguntava el tema de la IT. Escolti, el tema de la IT, coincidim en que és un tema que cal abordar, però cal abordar-lo amb criteris clínics. Estem totalment d'acord i mai hem desautoritzat els metges. Miri vostè si ho han fet també –ho sento, però torno a la història– que l'objectiu que hem posat aquest any, aquest any, és exactament el mateix textualment des del 2017, el 2018, el 2019, el 2020, el 2021 i el 2022. I el 23 i el 24, en lloc de tenir aquest text igual, es centrava en les ITs que

anaven més enllà dels 365 dies. Quina diferència hi ha? Que nosaltres hem posat recursos. Hem posat els recursos de les mútues perquè en els casos que s'allarguen les ITs per retard en el diagnòstic, puguin utilitzar els recursos de les mútues per diagnosticar-los abans i poder posar un tractament abans i que la gent es pugui recuperar abans. Va en favor de la millora dels pacients.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la integració de la immigració

300-00259/15

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la integració de la immigració. La presenta del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, per fer-ho, té deu minuts, el diputat Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, vicepresident. *Consellera*, bien, quiero empezar antes de iniciar esta interpelación, siendo un poco gráfico y enseñándole algunas imágenes, que supongo que usted sabrá. Esto es Afganistán en los años setenta y cómo vivían y vestían las mujeres. Esto es Afganistán hoy que mandan los islamistas, pero usted podría pensar que esto nos queda muy lejos, pero Barcelona, Barcelona y esta, que me toca especialmente de cerca, hecha por mí en Mataró. El otro día, el *president* de la Generalitat decía que él por Cataluña no había visto ninguna mujer con burka y yo lo entiendo, porque cuando no te bajas del coche oficial no ves la realidad que sufren muchísimos barrios de Cataluña. Y es que llevamos muchos años escuchando la misma milonga sobre la integración de la inmigración irregular. Y hasta hemos llegado a un punto en el que partimos de una base ya equivocada. Porque, *consellera*, ¿qué es eso de integrar la inmigración irregular? Quien entra en mi casa sin permiso y por la fuerza no tiene ningún derecho a que yo le ponga una alfombra roja. O dicho para que ustedes lo entiendan: al ilegal no se le integra; al ilegal se expulsa, *consellera*.
(*Algunes aplaudiments.*)

El modelo de integración de la izquierda, que ustedes han impuesto en Cataluña, ha sido un fracaso. Ha sido un fracaso en convivencia, en seguridad, en la dignidad de

los servicios públicos que pagan siempre los mismos y que ha sido un fracaso, sobre todo, en la protección a las mujeres y a los menores. Y hoy me vendrán con ese chantaje moral barato de siempre, pero aquí no se está señalando a nadie por su color de piel. Aquí se está señalando un hecho. Y es que cuando un gobierno renuncia a exigir deberes, cuando renuncia a controlar quién entra en nuestro país, cuando renuncia a expulsar al que delinque, cuando renuncia a defender unos valores básicos de una sociedad libre, lo que crece no es la diversidad. Lo que crece es la impunidad, el miedo y la decadencia, porque la izquierda ha cambiado integración por rendición y en Cataluña lo que se vive desde luego que no es integración. Es la sustitución del tejido vecinal comercial y la degradación de lo que es público. Lo ve cualquiera que no viva encerrado en un despacho y que pise nuestros barrios.

Nos hablan de convivencia mientras en barrios como Rocafonda, el Remei, Ca n'Anglada, el Raval, hay vecinos que ya no reconocen su propia calle. Cataluña no puede seguir siendo el experimento social permanente de la izquierda. No puede ser un laboratorio donde todo se permite y todo se justifica, donde el delincuente siempre es la víctima y el vecino que protesta siempre es el culpable, donde el que exige ley es un extremista y el que blanquea la delincuencia es un humanista. No. Extremistas son ustedes, porque lo que ustedes hacen es blanquear la multirreincidencia, el matonismo callejero, la violencia sexual y, además, hacen importación de prácticas y costumbres y mentalidad incompatibles con una sociedad decente.

A ustedes les encanta hablar de relatos, pero hoy vamos a hablar de datos. En Cataluña, más del cincuenta y dos por ciento de la población reclusa es extranjera. Repito, más de la mitad de los presos de Cataluña son de origen extranjero. Pero es que la población extranjera en Cataluña representa el dieciséis por ciento del total. Esto significa que la población extranjera que está en prisión multiplica por tres la población extranjera que vive en Cataluña.

¿De verdad nadie se atreve a decir que esto no es anecdótico? ¿De verdad alguien tendría la jeta de decir que esto no tiene consecuencias directas en seguridad, en reincidencia, en gasto público, en saturación del sistema penitenciario y en nuestra convivencia? En Barcelona, casi el setenta y nueve por ciento de las detenciones del año pasado correspondieron a extranjeros. Más de diecisiete mil, de un total de

veintiún mil. Decir esto, *consellera*, no es criminalizar. Es nombrar la realidad. Criminalizar, ¿sabe qué es? Criminalizar es ocultar los datos. Criminalizar es mentir, criminalizar es permitir que la delincuencia se concentre en los barrios más humildes mientras ustedes miran hacia otro lado. En Barcelona, tres de cada cuatro agresiones sexuales están cometidas por extranjeros. Es decir, el setenta y cinco por ciento, no el diez, no el veinte, no un mínimo residual, tres de cada cuatro. ¿Dónde están las feministas de la izquierda? Callando y callan porque la verdad no encaja con su relato ideológico. Prefieren proteger su dogma antes que proteger a las mujeres. Y eso, *consellera*, es una puñetera vergüenza.

Y la izquierda, ¿dónde está la izquierda? ¿Y dónde está usted, *consellera*? ¿Y dónde está su Govern? ¿Están protegiendo a las víctimas? ¿Están endureciendo las expulsiones? ¿Están diciendo que haya una integración real? No, lo que hacen es culpabilizar al que denuncia y organizar campañas para que la gente calle. Y la gente, *consellera*, ya no calla, porque la gente cada vez está más harta. Harta de que los barrios que antes eran humildes y trabajadores, que estaban cuidados, con comercio de proximidad, que estaban con respeto en la calle, hoy estén castigados por la suciedad, el incivismo, el trapicheo,

Fitxer 10

la ocupación y la intimidación. (*Aplaudiments.*) La inmigración masiva, señora *consellera*, no sale gratis: la pagan los barrios que concentran la presión, en sanidad, en educación, en servicios sociales, en seguridad, en vivienda, en limpieza, en justicia; la pagan quienes no tienen dinero para mudarse de ahí y salir de ese infierno en el que ustedes han convertido esos barrios, quienes no tienen altavoces mediáticos, quienes no salen en los anuncios pagados por las instituciones. Nuestro país, señora *consellera*, tiene una cultura, unas tradiciones y una forma de vida que se apoyan en unos mínimos irrenunciables en los que espero que coincidamos: la igualdad entre hombres y mujeres, la libertad individual, la protección de nuestros menores y la dignidad de las personas.

Hablemos de violencia, de barbarie, de un ataque directo a las niñas: hablemos de mutilación genital femenina. ¿De verdad alguien puede llamar a esto enriquecimiento cultural? ¿Usted cree que esto es enriquecimiento cultural? Cataluña ha detectado diecisiete casos consumados y ciento veinte tentativas en la última década. Hablemos también de matrimonios forzados. Desde 2021 los Mossos d'Esquadra han evitado cuarenta y siete matrimonios forzados y han intervenido en nueve que ya se habían consumado. De hecho –no sé si usted lee un poco las noticias–, hay una activista, Hanan Serroukh, que, con quince años, evitó un matrimonio forzoso, que dice lo que usted no quiere oír, y es que ya hay más libertad en Casablanca que en Figueras, señora *consellera*. No sean tan hipócritas de hablar de convivencia cuando hay niñas que viven bajo la presión familiar de poder ser casadas por la fuerza. Es indignante ver cómo en la televisión pública de Cataluña se nos dice que una niña de doce años decidió ponerse el hiyab. A los doce años no se decide esta barbaridad, *consellera*. (*Aplaudiments.*) A los doce años, ¿sabe qué empieza? La pubertad. Y dentro del islam lo que empieza es la presión, el «ya eres mujer», aparece el «no provoques» y aparece el «póntelo para proteger el honor de la familia», y eso no es libertad: es apología de la sumisión.

¿Saben qué es lo que hace la integración real, qué hacen las mujeres como integración real en los países donde sufren el islamismo? Esto (*l'orador mostra una imatge a la cambra*), quemar los velos de la opresión, o esto (*l'orador mostra una imatge a la cambra*), cortarse el pelo en señal de protesta por el asesinato en 2022 de una mujer que fue asesinada por no llevar correctamente puesto el hiyab. Ellas sí entienden lo que es la libertad, porque saben lo que es vivir sin ella. Ellas queman el rodaje de la opresión mientras aquí nos venden el hiyab como empoderamiento. Pero no, prohibir las telas de la opresión es el *súmmum* de la libertad. (*Aplaudiments.*)

La regularización masiva que planeó Pedro Sánchez ya es la puntilla final, porque será un efecto llamada que nos convertirá en un destino favorito para mafias del narcotráfico, de personas y quienes vienen a imponer su ley. Y ahora la Generalitat – es que ustedes son el colmo del ridículo– va a potenciar más que estos inmigrantes ilegales que se quieren regularizar tengan un certificado de catalán que un certificado de que están libres de penales. Son ustedes la ruina de esta tierra. Cuando un gobierno anuncia o impulsa regularizaciones masivas como si esto fuera una amnistía

administrativa –esas que les gustan tanto–, ¿sabe qué es lo que dicen los titulares? Entra en este país como te dé la gana, que aquí te regalamos los papeles. Mientras abren el grifo de las ayudas públicas para quienes acaban de llegar ilegalmente hay familias españolas malviviendo, personas que han cotizado toda su vida que se sienten abandonadas por *su* administración, españoles que han levantado este país y que hoy se ven humillados por una administración que les niega una vida digna, una vivienda digna, mientras ponen hoteles y paguitas a quienes acaban de llegar saltando la valla. Mientras haya una sola familia española que tenga que malvivir, que no llegue a final de mes o que no pueda dar una vida digna a sus hijos, en este país no debería entrar nadie más, y menos de forma irregular, señora *consellera*.

Y, no, no todas las culturas son iguales. Esas culturas que oprimen a la mujer, que persiguen al homosexual o que odian al infiel son totalmente incompatibles con la nuestra y, no, no tienen cabida aquí. En nuestra sociedad defendemos que la mujer no vaya un paso por detrás del hombre, que nadie sea perseguido por su orientación sexual y que la ley esté por encima de cualquier dogma. Y a los neandertales que tienen esas creencias incompatibles con el mundo civilizado no hay que integrarlos, hay que expulsarlos, *consellera*. No vamos a permitir que Cataluña se convierta en una extensión de todo esto que ustedes defienden. No vamos a permitir que nuestras hermanas o nuestras hijas tengan miedo de volver solas por la calle, como ya pasa en muchísimos lugares de Cataluña. Ustedes llaman extremistas a quienes desde esta bancada o desde las calles defendemos que esto (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) no puede seguir sucediendo, es decir, el sentido común.

Y, bien, acabo ya, *consellera*, porque estoy deseando escuchar su intervención. Pero yo le quiero decir una cosa. Yo sé perfectamente que ninguno de ustedes va a hacer autocritica y ni siquiera va a hacer una reflexión sobre esto.

El vicepresidente segon

Diputat, hauria d'acabar.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies. Sí, president, un segon. Pero lo hago, esta interpelación de hoy, convencido de que algún día sus conciencias no les dejarán vivir tranquilos por lo que han permitido que pase en nuestra tierra.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Per a la resposta de la consellera té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo per un temps de deu minuts.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies. Diputats, diputades... Mare meva, no sé ni per on començar. Començaré, potser, per una qüestió que sembla que no recordin, però l'expresident José María Aznar va regularitzar 500.000 persones a Espanya. Llavors, senyors del Partit Popular, i senyores, jo entenc que estan en un *soul-searching*, no?, buscant la seva ànima, i aquí donant batzegades d'un lloc a un altre. Però, des de la màxima convicció doncs d'una vocació democràtica i de política útil, sincerament, doncs fa una mica de llàstima, no?, veure un partit doncs que ha governat a moltes comunitats autònomes, que ha governat a Espanya, veure'l en aquesta deriva de comprar totalment el relat a l'extrema dreta. (*Aplaudiments.*) Jo ho sento, ho sento de veritat. Ho sento, ho sento de veritat, perquè crec que, bé, no és el camí. Però. Bé.

També ho sento de veritat per totes aquelles persones migrades que viuen, o d'origen migrant, que viuen a Catalunya, perquè un partit com el Partit Popular faci aquesta interpel·lació criminalitzant totalment, insultant –ha parlat de neandertals– i criminalitzant totalment, estenent pràctiques, que existeixen, però són extremadament minoritàries, a tot un col·lectiu de persones i, a més, dient que nosaltres volem relats i no donem dades. Nosaltres som els primers que no tenim cap problema de donar dades.

Jo li pregunto una cosa: aquest relat que ha fet vostè de la població migrada..., què els diria a les 600.000 persones a Catalunya, estrangeres, afiliades a la Seguretat Social que tots els dies aixequen la persiana? Els hi faria aquest discurs mirant-los a la cara? Sí? A totes aquestes persones? Perquè li recordo que les persones d'origen migrant tenen onze punts per sobre de la taxa d'activitat –ho hem dit aquí moltes

vegades amb moltes dades. La major part de les persones, la immensa majoria de les persones migrades venen aquí a treballar, a esllomar-se a treballar, com van fer moltes altres generacions de persones migrades.

La taxa d'absentisme laboral al mercat de treball està disminuint gràcies a la incorporació de persones migrades, perquè les persones migrades tenen dotze punts de taxa d'absentisme laboral per sota de la població general. Contribueixen al deu per cent dels ingressos de la Seguretat Social i només en reben l'u per cent. És indiscutible la contribució de les persones d'origen migrant a la nostra societat i a la nostra economia. I el que es mereixen dels partits polítics és que reconeixem el seu esforç diari i no que els criminalitzen, com estem farts de sentir els dos partits d'extrema dreta i ara, a sobre, del Partit Popular. (*Aplaudiments.*) És molt decebedor –molt decebedor.

Però, miri, el tema de la migració és un tema tan important per a Catalunya que jo vull aprofitar aquests set minuts per parlar d'algunes coses que jo crec que seran doncs una miqueta més útils. Precisament per això, per posar-hi rigor, per posar llum en aquest debat, doncs ahir, precisament, vam presentar el tercer informe del Grup d'Experts de Drets Socials sota el títol «Repensar la governança migratòria», perquè volem fugir dels relats simplificadors, dels relats que criminalitzen per abordar qüestions molt pragmàtiques: com gestionem millor la realitat que tenim. Aquest informe és aire fresc en aquest debat tan absurd que l'extrema dreta i ara el Partit Popular ens han fet doncs obrir. Com gestionem millor, donades les competències, les gestions que tenim, les relacions entre diferents administracions, entre el món local, el Govern d'Espanya, amb una profunda voluntat de gestionar i d'enfortir els valors democràtics i el respecte dels drets humans. Perquè tots aquests relats estan fent que el debat de la migració sigui un camp de batalla per dinamitar qüestions tan centrals com el respecte dels valors democràtics i dels drets humans. I, tristament, doncs la seva intervenció sembla que vagi en aquesta direcció.

La migració ben gestionada genera un creixement econòmic molt important; tota l'evidència científica i els estudis internacionals així ho apunten. Generen activitat, generen demanda, generen dinamisme, i això és el que està fent que l'economia espanyola i l'economia catalana siguin de les parts d'Europa que més creixement

econòmic tenen. I, com he dit, doncs la incorporació i el valor d'aquestes persones migrades al mercat de treball i a l'economia és realment indiscutible. Per això, aquests dies, també arran de la regularització extraordinària que ha proposat el Govern d'Espanya, doncs també s'estan escoltant, des del meu punt de vista, doncs molts arguments fal·laços i que no tenen cap tipus d'evidència –que també podia aprofitar doncs aquesta tribuna per desmentir. Per exemple, hi ha arguments que apunten que les persones que reben salaris baixos són una despesa neta per al conjunt de la societat i, en concret, per a l'estat del benestar; un argument fal·laç que es centra en identificar la contribució que un treballador fa a la societat mesurada pels impostos que paga per la seva renda. Un argument totalment fal·laç que obvia la qüestió fonamental que fan les persones migrades, que és contribuir a dinamitzar l'economia, generar un efecte multiplicador que fa que es generi activitat econòmica molt més enllà de la seva contribució fiscal.

I això ens porta a plantejar una altra reflexió. La migració, sens dubte, genera creixement, genera prosperitat, però ens hem de plantejar si aquesta prosperitat doncs és prou compartida. I això és el punt central que creiem que és molt important abordar des d'una òptica de la gestió. Precisament el divendres passat vaig moderar un panell amb dos dels principals economistes internacionals, com són el Gabriel Zucman i el Branko Milanović. No, el debat no era sobre migracions, però va posar sobre la taula una qüestió fonamental: de totes les polítiques públiques que analitzem, és imperatiu qüestionar-nos quin és l'impacte en la redistribució de la riquesa, quin és l'impacte redistributiu, qui perd i qui guanya. Perquè els estudis d'aquests dos economistes, i, en concret, de Gabriel Zucman, el que estan parlant és d'una acumulació de riquesa molt substancial en l'u per cent més ric. Una recerca que ens interpel·la a pensar en totes les polítiques públiques, també en la gestió de la migració, com ho estem abordant des del punt de vista de la prosperitat i d'assegurar-nos que la prosperitat sigui prou compartida.

Sobre el tema de la regularització, doncs hi ha un ampli consens social que posa de manifest la importància i la pertinença d'aquesta regularització extraordinària, perquè són veïns i veïnes que ja estan al nostre país, ja estan aquí. L'únic que no poden fer és treballar amb drets, treballar amb drets i contribuir doncs també a la fiscalitat amb els seus impostos.

Llavors, senyors i senyores del Partit Popular, què proposeu vostès? Que continuïn treballant en la informalitat, amb salaris baixos? Que continuïn sent explotats per algunes persones? Doncs no, aquest no és el camí. En aquest àmbit doncs tenim tres models, tres models de la gestió migratòria. El primer model és un model deshumanitzador, de deportacions. Vostè, diputat, ha començat a parlar de deportacions. Jo, l'altre dia, els hi vaig fer la pregunta de si condemnaven les deportacions i si li demanaven al partit de VOX condemnar aquestes deportacions. El partit de VOX no les va condemnar; no, no, va fer, diguéssim, bandera de la crueltat de l'Administració Trump. Estan també al Partit Popular en aquesta línia? Com faran les deportacions que diuen que volen fer? Amb aquesta crueltat? Què li diuen al menor, al nen de cinc anys que va ser fet servir com un ham, amb una estratègia per intentar deportar la seva mare? Faria vostè el mateix? Doncs si no ho farien igual, si us plau, diguin-nos-ho, rectifiquin. I jo els hi demano, si us plau, doncs que comencem a tenir aquest debat tan important per a Catalunya, tan important per a la nostra societat, amb una mica de rigor, una mica d'alçada de mires i, sincerament, sense comprar-li el relat a l'extrema dreta.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. És el torn de rèplica del diputat. I té la paraula

Fitxer 040_1PLE11

el diputat Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, vicepresidenta. Consejera, tiene usted algo a su favor, muy bueno, y es que usted vive en Madrid, y como tal, disfruta de una comunidad autónoma gobernada por el Partido Popular (*alguns aplaudiments*). Usted no está aquí todos los fines de semana, no pasea por las calles de Cataluña y no ve en lo que han convertido muchos barrios su Govern y los que le han precedido. Es usted muy populista, señora *consellera (remor de fons)*. Me ha venido aquí –me ha venido aquí– usted a hablar de

«qué les decimos nosotros a los niños de Estados Unidos». ¿Y en la interpelación qué les dice usted a las niñas que son forzados a casarse en matrimonios con hombres que les quintuplican la edad? ¿Qué les dice usted a las niñas que están obligadas a hacerse la mutilación genital femenina por sus maridos? ¿Qué les dice usted a las mujeres que no pueden pasear tranquilas por la calle? Hable de lo que les importa a los catalanes, no de lo que pasa a miles de kilómetros de aquí. Nos preocuparemos de lo que pasa allí cuando ustedes empiecen a gobernar aquí.

Señora *consellera*, mire, por lo que luchamos nosotros y por lo que luchan los catalanes es por la degradación en nuestros barrios, para poder poner freno a lo que las políticas socialistas e independentistas han convertido todo esto, porque su Govern no es el de la prosperidad compartida, su Govern es el de la delincuencia compartida por todas las calles y por todos los barrios de Cataluña.

¿De verdad, ni como mujer, ni como socialista, ni como humana, le da vergüenza defender ciertas cosas? ¿Porque usted me dice que cómo los he llamado yo, «neandertales»...? Mire, le voy a presentar a una persona que quizá le suena. Este señor de aquí se llama Yusuf Soldado y es un predicador islámico. Si quiere le leo, algunas perlititas: «La mujer que se niega a mantener relaciones con su marido, Alá la maldice; cualquier cosa que te diga tu marido tienes que hacerla, si no es pecado.» ¿Usted a esto no lo llama «neandertal»? ¿Cómo lo llama usted a esto? ¿Adaptación?, ¿multiculturalismo?, ¿interperspectiva de género? (*alguns aplaudiments*) ¿Cómo lo llama usted? ¿Usted defiende esto? ¿Para usted, este tipo de gentuza no son neandertales, señora *consellera*?

Mire, yo alucino, porque es usted una *consellera* que teóricamente se tendría que preocupar por los derechos sociales de todos los catalanes. Mire, *consellera*, por favor, un poquito de atención: «89 dies fent vida en un pàrquing. Cobro 1.400 euros i no trobo pis.» ¿Usted se preocupa por esa gente? ¿Usted se preocupa por los catalanes que no llegan a final de mes? ¿Usted se preocupa por toda aquella gente que está trabajando y por los que su Govern no mueve ni un dedo para que puedan tener una vida digna, una vivienda digna y puedan dar una vida digna a sus hijos? Es una vergüenza.

En diez minutos que ha tenido usted aquí para hablar de la «integración de la inmigración irregular»... Mire, señora *consellera*, en todo lo que hemos dicho desde este grupo parlamentario, aquella gente que ha venido aquí de forma legal, de forma ordenada, a trabajar, a contribuir y adaptarse a unas normas y valores compartidos es bienvenida, como lo ha sido en todos aquellos años en los que ha gobernado el Partido Popular en este país y también donde lo ha sido en todos los años donde no ha gobernado. Pero por donde no vamos a pasar es que usted ponga a todos los inmigrantes en un mismo saco, porque hay los que han entrado aquí cumpliendo unas normas con muchísimo esfuerzo y luego están los que han entrado en este país dando una patada en la puerta, y esa gente no tiene cabida, señora *consellera*. Ilegales, no, ni uno más.

Señora *consellera*, mire, ¿usted sabe lo que es la Comisión Islámica de España? Supongo que sí, porque son aliados del Partido Socialista a nivel estatal. Mire, cuando se ha abierto ahora en España el debate de si prohibir el burka, el nicab, dónde en los espacios públicos, la Comisión Islámica de España ha emitido un comunicado. ¿Sabe qué ha dicho la Comisión Islámica de España? Que esto redundaría en un perjuicio para las mujeres que profesan el islam porque no podrían salir de casa. Cómo una mujer que profesa el Islam, cómo una mujer que sale sin burka y nicab va a poder salir de su casa. ¿Pero en qué mundo vivimos? ¿Vivimos en España o vivimos en Afganistán, señora *consellera*? En este país, las mujeres son libres; en este país, nadie, ni hombre, ni mujer, ni administración, ni religión, le dicen a una mujer ni cómo viste, ni cómo sale de casa, ni cómo piensa, ni cómo nada, por mucho que estas religiones –sí, neandertales– sean amparadas por su Gobierno y por su ideología decadente.

Mire, señora *consellera*, voy a acabar porque usted va a hacer una réplica que debe traer ahí escrita, en la que no va a hablar de nada. Y, como digo, porque a usted las consecuencias de lo que sufren los catalanes, a usted, plin, porque usted ni las sufre ni las padece ni le preocupan. Cataluña, señora *consellera*, vive una crisis gravísima. Una crisis habitacional, una crisis demográfica, una crisis económica, una crisis derivada de unos años de políticos que no se han preocupado por sus necesidades reales. Ustedes lo están agravando, porque ustedes han entrado en un marco mental en el que permiten absolutamente todo, mientras case con su ideología. Son ustedes

el fracaso de Cataluña. Ustedes están hundiendo Cataluña. Y ya que ustedes no defienden Cataluña ni a los catalanes honrados que se levantan cada día para ganarse dignamente la vida, aquí hay un grupo parlamentario que sí lo hará, por desgracia, para vergüenza de usted, *consellera*.

Muchas gracias.

La vicepresidenta

Diputat, abans de continuar, voldria recordar la literalitat de l'article 7.2 del Codi de Conducta d'aquest Parlament, aprovat per unanimitat per aquesta Cambra, que diu que «els diputats del Parlament han de mantenir en tot moment una conducta respectuosa amb els altres diputats i amb els ciutadans, i una actitud escrupolosa i exemplar d'acord amb el principi d'igualtat sense discriminació per raó de gènere, orientació sexual, creences, ideologia, origen o condició social, ètnia, llengua o qualsevol altra. Aquest capteniment ha d'implicar sempre la utilització d'un llenguatge adequat i també d'un sistema de relació fonamentat en la relació constructiva, cordial i dialogant amb totes les persones i tots els col·lectius sense exclusió».

Crec que val la pena que ho recordem, després d'intervencions com la que acabem de sentir en aquest faristol, on, entre altres coses, s'ha parlat de «religions neandertals», textualment, i, per tant, crec que no és de rebut que en aquest Parlament de Catalunya es discrimini a ningú per la seva creença religiosa i, de fet, així ho diu el nostre codi de conducta. (*Alguns aplaudiments.*)

I passem tot seguit a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern... Disculpi, consellera, és que després de sentir segons quines coses, una s'altera (*remor de fons*). Sí, és una qüestió d'humanitat d'aquesta diputada. I ara demanaria a la consellera..., que és el seu torn d'intervenció.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, vicepresidenta. Moltes gràcies. A veure, de nou, no sé per on començar. Miri, senyors diputats del Partit Popular, jo lliçons sobre tenir les preocupacions de les persones humils al cor no li accepto del seu partit polític, sincerament; no li accepto. I acusacions sobre on passejo i on no passejo, el dia que vostès hagin arribat a trepitjar una mica i a veure la realitat que jo he vist a la meva vida, ja en podríem començar a

parlar, però li falten unes quantes vides (*aplaudiments*) –li falten unes quantes vides– per arribar aquí.

Miri, nosaltres aquí hem vingut a solucionar realment els problemes de la gent i a saber quins són els problemes reals de la gent. Per descomptat que hi han problemes, que hi ha persones que no tenen un comportament correcte, que hi ha persones que cometen delictes, de totes les cultures, de totes les religions, de tots els orígens. I el que fem és posar tot el pes de la llei en aquestes persones i els posem a tot el marc judicial. I per això aquest Govern ha impulsat l'augment substancial dels Mossos. Estan al carrer, a peu de carrer, entrant en barris que no entraven fins ara, per donar aquesta seguretat, i això ja està donant resultats. Veiem que la criminalitat baixa. Ho vulguin veure o no ho vulguin veure, és així.

Llavors, què estem fent? Diuen vostès que no ens preocupem per les persones que no arriben a final de mes. Per favor –per favor–, quin és el seu model? Però si el seu model..., si estan en contra de tot, si estan en contra de pujar les pensions, les pensions mínimes a les persones més vulnerables, d'apujar les prestacions socials.. Si l'única proposta que tenen és abaixar els impostos perquè n'hi hagi quatre que acumulin més calés.

I de la població migrada? Doncs, criminalitzar-la, com han fet avui; vull dir, és que ha estat un exemple clàssic de criminalització de les persones migrades, que en el seu conjunt el que necessiten és el nostre reconeixement, perquè són un puntal del mercat de treball.

Al final, diputat, ha dit que nosaltres posem tots els migrants en la mateixa cistella, però és que precisament això és el que estan fent vostès. Ara tinc jo la paraula, diputat, una mica d'ordre, si us plau.

Miri, jo crec que queda clar que aquest..., bé, jo crec que el que queda clar és que el Partit Popular no sap on està –no sap on està. Governos anteriors del Partit Popular han regularitzat 500.000 persones migrades a Espanya. Van votar a favor de la ILP de la regularització. Ara, de cop i volta, perquè tenen la pressió de les bancades de darrere, ara no, ara passem de votar a favor de la ILP a dir que no, que tots fora, que deportacions, a lo Trump, hala! Jo crec que vosaltres..., fa una mica de pena, realment, doncs, que estiguin sincerament tan despistats.

Nosaltres ho tenim molt clar. Volem un model rigorós de gestió de la migració. També li recordo que la reforma del reglament d'estrangeria impulsada pel Govern d'Espanya ha reduït un quaranta per cent l'entrada de persones en situació irregular. No és incompatible fer una regularització amb defensar un model de la migració per vies ordenades i un reconeixement sense criminalitzar. I ja poden anar fent tots els «aspavientos» del món mundial; vull dir el que no faran, ni vostès ni els d'una mica més enrere, ni els de..., és canviar les conviccions. Perquè quan un partit, quan unes persones, tenen unes conviccions clares, no hi ha tonteries que els desviïn del seu rumb, de bona gestió, de reconeixement...

El president

Si us plau... Continui.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

No hi ha distracció possible d'un Govern que té les idees i el rumb molt clars. Fomentar el creixement, que aquesta sigui prosperitat compartida, amb un model de drets i deures per a tothom; posar peu en paret de la criminalització, que vostès, diputats i diputades del Partit Popular, reiteren. Sí? Reiteren la criminalització de les persones migrades? Bé, és la seva decisió. Com deia, el Govern té les coses molt clares, un rumb ferm, un rumb basat en la gestió, en les millores de les polítiques socials i amb les persones humils al cor i les seves preocupacions, i no tergiversant la seva situació per treure un trist rèdit polític i quatre vídeos d'Instagram i TikTok.

Moltes gràcies.

El president

Interpel·lació al Govern sobre els pagaments indeguts de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència

300-00256/15

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre els pagaments indeguts a la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Bien, la Generalitat les quita miles de euros a los catalanes mediante el espolio fiscal. Los catalanes no pueden llegar a final de mes o hacer frente a un gasto imprevisto como ir el dentista, aunque se partan el espinazo trabajando. Les condenan a la miseria, pese a levantarse cada mañana de madrugada y cumplir con jornadas laborales completas. El Gobierno socialista y los separatistas ahogan a la clase trabajadora con impuestos abusivos.

¿Impuestos para qué?, ¿para sanidad?, ¿la peor lista de espera quirúrgica con más de 200.000 personas esperando? La catalana. Y encima con una espera media de 148 días, diez días más que el año pasado, cinco meses de espera. ¿Impuestos para educación? Tenemos un nivel escolar de vergüenza. Según las pruebas PISA, Cataluña es la región de España que más ha bajado en matemáticas, comprensión lectora y ciencias. ¿Derechos sociales? Tampoco..., para derechos sociales, tampoco son los impuestos. Doce mil ancianos en listas de espera para una plaza de residencia pública, por ejemplo. La renta garantizada de la ciudadanía no llega a quien debe llegar, y en cuestión de dependencia o de vivienda social estamos en la cola de toda España.

No, ustedes extorsionan con sus impuestos a los catalanes para mantener todos los chiringuitos que forman el entramado de la Generalitat de Catalunya, incluidos los chiringuitos que se dedican a traficar con personas inmigrantes, que son francamente muy lucrativos, o los chiringuitos regados con millones de euros que gestionan las pagas que regalan a estos inmigrantes ilegales, que son aún más lucrativos, y donde tanto los socialistas como los separatistas tienen colocados a miles de estómagos agradecidos que viven del dinero que espolian a los catalanes. *(Alguns aplaudiments.)*

Ustedes, todos ustedes, separatistas y socialistas, están robando a los catalanes, les están robando a manos llenas. Un breve resumen de lo que está pasando: durante décadas

las empresas creadas *ad hoc* para lucrarse con la inmigración ilegal, llamada Resilis, Mercè Fontanilles, FASI, etcétera, todas englobadas en el entramado plataforma educativa se embolsaron cantidades ingentes de dinero de los catalanes para mantener tutelados y extutelados, la gran mayoría extranjeros ilegales.

La estafa se destapó el año pasado, cuando el Tribunal de Cuentas revisaba los contratos del 2020 al 2022, durante el tiempo en el que el Departamento de Derechos Sociales era capitaneado por Esquerra Republicana. Aunque al parecer, todo indica que esto empezó mucho antes, cuando los socialistas y Junts tenían también competencias.

Les facilitaban manutención, una vivienda y les llenaban en el bolsillo con una paga, todo lo que les niegan a los catalanes que lo necesitan. Una de estas empresas, FASI, fundó su propio inmobiliaria con decenas de pisos comprados presumiblemente con dinero público, pisos que alquila la Generalitat a precios desorbitados, muy por encima del precio de mercado, para realojar a MENAs y ex-MENAs, llegando a pagar entre tres mil y cinco mil euros por un piso de ochenta metros en Barcelona.

Las otras dos empresas, Resilis y Mercè Fontanilles, facturan a la Generalitat por la manutención de menores extranjeros no acompañados y por gestionar estas ayudas que la Generalitat otorga a los MENAs una vez cumplen dieciocho años hasta que cumplen veintitrés. Actualmente, ambas empresas, infestadas de altos cargos vinculados a ERC, Junts i al Partido Socialista, están siendo investigados por Fiscalía por fraude por otorgar esta paguita a miles de extranjeros que no les correspondía. Hecho que sigue ocurriendo a día de hoy sin que la consejera de Derechos Sociales, la socialista Mónica Martínez Bravo, mueva un solo dedo para acabar con ello.

Lamentablemente, no hablamos solo de cientos de millones de euros que se pagaron y se siguen pagando a ex-MENAs fraudulentamente y que ahora se han perdonado, hablamos también de las cantidades ingentes que el Departamento de Derechos Sociales ha pagado y sigue pagando a las empresas Resilis y Mercè Fontanilles por la chapuza de gestión de paguitas con las que se lucraban y se siguen lucrando.

Estas dos empresas se han embolsado la friolera cantidad de 350 millones de euros en los últimos diez años por mantener a estos inmigrantes ilegales y por gestionar sus ayudas, a razón de unos 30 millones anuales de media. Y la guinda del pastel es que

de estos 30 millones anuales que se pagaron, por ejemplo, en el 2023, 19 millones, el sesenta y seis por ciento, son solamente para sueldos de personal, para los mismos altos cargos vinculados a Esquerra Republicana, Junts y al Partido Socialista, que según las grabaciones de un testigo protegido, gestionaban mal estas paguitas de forma deliberada. Cuánta más paguita gestionaban, más millones facturaban a la Generalitat.

¿Qué tenemos, entonces, cuando analizamos la Dirección de Infancia y Adolescencia? Pues tenemos ayudas fraudulentas que separatistas y socialistas proporcionan a extranjeros que entraron dando una patada en la puerta, mientras miles de españoles se encuentran en una situación francamente precaria, sin poder siquiera comer, porque la cesta de la compra se la ha subido también el Partido Socialista un ciento doce por ciento.

Tenemos pisos a disposición de MENAs y ex-MENAs desde el mismo primer día que pisan territorio nacional, saltándose a 40.300 familias catalanas que llevan años esperando una vivienda.

Tenemos millones y millones de euros que el Departamento de Derechos Sociales paga a empresas afines, pese a saber que están siendo investigados per Fiscalía por fraude. Concretamente, el año pasado, que se destacó toda esta estafa, Resilis y Mercè Fontanilles recibieron 40 millones de euros de pago a tocateja, que la consejera socialista Mónica Martínez Bravo dio del dinero de todos los catalanes sin pestañear.

Y tenemos tramas por toda España, la última desarticulada en Tarragona, de familias extranjeras que hacen pasar a sus hijos por menores no acompañados, por MENAs, a los que dejan en los centros de acogida para que cobren las ayudas del Estado y obtengan permisos de residencia para ellos y todos sus familiares. Y así han conseguido estafar 1 millón y medio de euros, mientras la consejera socialista hace la vista gorda y ni se plantea cambiar los protocolos de acogida. Porque, ¿para qué, verdad, señora consejera?

Toda una mafia montada alrededor de la inmigración ilegal, donde la Dirección de Infancia de la Generalitat de Catalunya participa activamente, siendo concedora del problema y mirando hacia otro lado, mientras los catalanes de a pie, los que madrugan, los que pagan sus impuestos, financian toda esta fiesta.

Y todo esto ocurre en una Cataluña donde 1 millón y medio de catalanes ya viven en situación de pobreza extrema y exclusión social, donde ha crecido la pobreza infantil tres puntos porcentuales, hasta llegar al treinta y seis por ciento, desde que usted, señora consejera socialista, está a la cabeza de derechos sociales, llegando a máximos históricos, donde el treinta y cinco por ciento de los catalanes no puede hacer frente a un gasto imprevisto, donde a 4 millones de catalanes –que se dice pronto, 4 millones– les resulta prácticamente imposible llegar a final de mes, y donde somos la segunda comunidad autónoma con más personas en lista de espera, con tiempos criminales, que solo el pasado año se cobraron la vida de 9.200 catalanes, a los que nunca llegó una ayuda que les correspondía.

Y aun así, los socialistas se permiten el lujo de regularizar a medio millón de inmigrantes ilegales más, que bien saben ustedes y toda España que la mayoría van a vivir de ayudas y paguitas, acabando con los recursos sociales que les corresponden a los españoles y saturando aún más nuestra sanidad, ya engrosada suficientemente por la mala gestión socialista. Por no hablar del impacto en seguridad, que eso ya lo dicen cada día las cifras y la nacionalidad de los detenidos por robos, por agresiones y por violaciones.

A esto, señora consejera, se llama estafar y robar a los catalanes, que sufren unos servicios públicos tercermundistas y que cada día son más y más pobres.

Señora consejera, señora consejera socialista, ¿usted para quién gobierna? Está claro que para los catalanes no. ¿Tiene intención de frenar esta sangría o seguirá cambiando las siglas de cada una de las direcciones generales de su departamento cada vez que se destape un escándalo o un pufo, como ha hecho usted con la DGAIA? ¿Esa es su medida estrella?

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Miri, senyora diputada de VOX, li contesto ràpid i així després podem parlar dels pagaments indeguts, que crec que és un tema del qual m'havien preguntat.

En primer lloc, la legislació diu amb bon criteri que els menors no els podem deixar al carrer, llavors, vinguin d'on vinguin, els menors no poden viure al carrer i se'ls ha d'acollir. Aquest és un punt bàsic.

En segon punt, ara mateix no hi ha cap causa judicial oberta, no s'ha acceptat a tràmit. I, per tant, tenim una cosa que es diu la «lleï de contractes». Jo no puc revocar a dit un contracte que ja està donat i si faig una licitació, aquestes licitacions es regiran per les millors ofertes. Llavors, vostè diu que jo he donat a dit no sé quines ajudes i no sé quines subvencions. Això és que no funciona així, ni funciona així ara, afortunadament, no funcionava així en el passat.

No hi ha cap causa judicial que s'hagi acceptat a tràmit, i això és la realitat a dia d'avui per molt que vosaltres us entesteu, doncs, a tergiversar la situació.

Sobre la situació de certes persones, que sí que hi havia evidència que es podien haver entrat en aquest circuit de joves migrants sols no sent vulnerables, venint de famílies, doncs, amb certs recursos, això precisament es va destapar amb una col·laboració de la DGPPIA amb el Cos Nacional de la Policia. Vull dir, precisament són les accions de posar ordre, d'endreçar el que està fent que tot aquest sector tingui un nivell de rigor i d'ordre molt superior. Però això no és una cosa que ens ha passat, és una cosa que hem provocat amb una col·laboració amb els cossos de policia.

I sobre quines mesures hem fet? Doncs hem fet una mesura tan contundent com internalitzar la gestió de prestacions perquè no sigui gestionada en base a anualitats, sinó en base a dades, perquè estem al segle XXI ja ben avançat.

Però bé, després d'escoltar totes aquestes falsedats i barbaritats, amb aquests intents d'embrutar-ho tot, que desgraciadament ja no em sorprèn, jo no em cansaré de defensar les institucions i els servidors públics, i no em cansaré de posar en valor la feina de centenars de treballadors i treballadores públics i també dels professionals del tercer sector que treballen dia a dia per protegir la infància i que gràcies a ells i

elles prevenen maltractaments, abusos, vulneracions de drets a milers d'infants i joves i que cada dia salven vides.

La intervenció anterior també ens deia què faríem amb aquestes nenes que han patit tristament abusos, doncs, sigui quin sigui l'origen de les nenes i sigui quin sigui l'origen dels abusadors, el que fem és posar tota la potència de l'estat del benestar a ajudar les persones, perquè això és l'únic que ens importa. Amb el model Barnahus, amb el model de la protecció de la infància, amb la col·laboració amb el món local, amb la col·laboració del tercer sector, sense preguntar d'on venen. Perquè per nosaltres tots són nens i nenes i tots mereixen la mateixa potència de la protecció de l'estat del benestar. I això és el que estem fent.

Jo avui els explicaré, els vull explicar, doncs, una peça fonamental que també estem endreçant i millorant, que és la prestació dels joves extutelats. Una peça clau i fonamental. Oi que no deixem els nostres fills a la porta de casa i els fem fora quan tenen divuit anys sense recursos habitacionals o sense recursos econòmics? Doncs no ho farem amb els joves que han estat i les joves que han estat tutelats i tutelades per la Generalitat de Catalunya. Joves els quals han estat nens i nenes sense referents familiars, joves que la seva família són els seus companys de centre, on han crescut i els educadors que els han acompanyat. Joves amb veritables històries heroiques, de lluita, d'esforç, de sacrifici que volen tirar endavant i progressar en la vida. I joves, que jo he tingut el privilegi de conèixer, que ens expliquen que el sistema de protecció a la infància els ha salvat les vides. Joves que estan agraïts amb la protecció de l'estat del benestar. Perquè d'això és del que parlem, per molt que vosaltres vulgueu construir un estereotip determinat, d'un determinat color de pell. No, del que estem parlant és de joves, nens i nenes que venen de diferents indrets, molts de moltes generacions d'estar a Catalunya i que pateixen una vulnerabilitat extrema perquè no tenen referents familiars.

I jo el principal que puc fer, doncs, a més de posar en valor, és, amb tot el rigor i la transparència, donar totes les explicacions que siguin necessàries i ho continuaré fent totes les vegades que siguin necessàries. No és la primera vegada que ho faig, he donat explicacions en diverses compareixences a la Comissió de Drets Socials, en aquest Parlament, i ho faré totes les vegades que faci falta. Perquè estem engegant

una transformació profunda del sistema de protecció de la infància perquè volem que aquest sistema estigui a l'alçada del que Catalunya es mereix.

Efectivament, en diferents àmbits, l'informe de la Sindicatura de Comptes va posar de manifest que hi havia debilitats importants en el disseny i la gestió d'algunes prestacions. Les prestacions de la DGAIA eren una part minúscula d'aquest problema, però també és veritat que n'hi havia, representaven el dos per cent de tots els pagaments indeguts.

I per què sorgeixen els pagaments indeguts? Aquests pagaments indeguts en l'àmbit de la prestació d'extutelats sorgeixen perquè els joves, quan comencen a rebre la prestació, complien tots els requisits de la prestació, però arriba un moment que comencen a treballar, i quan comencen a treballar, doncs, l'Administració triga a ajustar la prestació, a suspendre-la o a reduir-la per ajustar-la a la seva situació.

Com una nota al marge, hi ha sistemes de prestacions, com, per exemple, al País Basc, que permeten compatibilitzar la prestació amb els ingressos del treball sense reduir la prestació. Això representaria les millors pràctiques, diguéssim, en el disseny de les prestacions. Si la prestació d'extutelats hagués funcionat amb la millor pràctica, com en el model basc, ni tan sols s'haguessin produït els pagaments indeguts.

Però val la pena aclarir que els pagaments indeguts no són una irregularitat – l'Administració té fins a quatre anys per reclamar-los–; són una conseqüència de la manca d'agilitat de l'Administració en ajustar les prestacions. I per això, doncs, estem impulsant un model d'agilitat basat en dades i automatismes, i també per reconèixer que els principals perjudicats, quan sorgeixen els pagaments indeguts, són realment els ciutadans. Els pagaments indeguts són una doble condemna a l'exclusió i per això aquest Govern va impulsar la condonació dels pagaments indeguts de la renda garantida i de la prestació d'extutelats, que va ser avalada en aquest Parlament. I també agrair, doncs, aquest consens, no volent condemnar a una doble condemna aquestes persones.

I què estem fent des del Govern? Doncs una operació transversal per millorar l'Administració i per millorar la gestió de prestacions i en concret en l'àmbit de les prestacions d'extutelats.

Vull reconèixer que l'any 2023, amb el conseller Campuzano, es van començar a impulsar canvis en el marc de la renda garantida i a posar llum i rigor en la gestió de la prestació de la renda garantida. Però és cert que en l'àmbit de les prestacions d'infància aquesta fase encara no s'havia iniciat i per això nosaltres la vam iniciar. I des de mitjans del 2025, s'ha fet revisió de la normativa, de criteris, desplegament d'instrucció, definició d'interoperabilitats, amb més de dotze interoperabilitats amb dades d'Hisenda, de la Seguretat Social,

Fitxer 040_1PLE13

del padró de defuncions, etcètera. Aquesta mateixa setmana i la vinent culminarà la incorporació d'una trentena de professionals en el marc d'un pla de reforç que durarà nou mesos per acabar d'endreçar aquest àmbit tan fonamental. Nous equips tècnics especialitzats que poden fer creuaments massius de dades i deixar enrere aquesta gestió manual que ens ha abocat a aquestes situacions de gestió de pagaments indeguts. També hem desplegat el Pla d'Integritat, que està vigent des de fa mesos a la Direcció General de Prestacions Socials i l'hem traslladat a la DGPPIA. Un pla per millorar la governança, per fer tot un complet mapa de processos de riscos seguint una metodologia de *compliance* que prové de l'Oficina Antifrau. I tot això forma part d'un procés més ampli de transformació del sistema de prestacions i del sistema de protecció a la infància.

En definitiva, no estem parlant d'un pedaç ni d'una resposta reactiva. Estem parlant d'un canvi estructural en com gestionem les prestacions per fer-ho amb dades, amb rigor i amb responsabilitat pública. Nosaltres no ens amaguem dels reptes, no mirarem cap a una altra banda. Hem entomat amb decisió, celeritat i responsabilitat el repte d'endreçar i transformar l'antiga DGAIA, la DGPPIA, amb la màxima transparència i rigor i amb la voluntat d'arribar fins al final i donar totes les explicacions que siguin necessàries en qualsevol moment i, sobretot, poder fer-ho en aquesta cambra, que és la màxima representació de la voluntat del poble de Catalunya. Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Maria Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Los pagos indebidos no fueron el dos por ciento, sino el cuarenta por ciento. Ya le corrigió la Sindicatura de Cuentas a su compañera de partido en comisión. *(Alguns aplaudiments.)* Así que, señora consejera, le faltan datos veraces y la verdad es que le sobra superioridad moral. Usted ha conseguido que la lista de espera de dependencia crezca un diecisiete por ciento. Ahora mismo hay 12.300 personas más dependientes esperando una ayuda que el año pasado. Ha conseguido que más de 9.200 catalanes dependientes mueran esperando una ayuda en solamente el último año. Ha conseguido que el riesgo de pobreza infantil llegue a máximos históricos y ya son más de uno de cada tres niños los que sufren en esta situación. Las ayudas no llegan a los catalanes, y las ayudas que hay, ustedes las reparten entre la inmigración. Más de la mitad de la Renta Garantizada de Ciudadanía la disfruta la inmigración que regularizan fraudulentamente mediante padrones engañosos o mediante regularizaciones masivas. Y para colmo, utilizan el dinero de los catalanes para mantener menas en centros tutelados pagando por manutención más de 4.500 euros mensuales por cada uno de ellos. Solamente el año pasado, usted pagó 120 millones de euros para consumir el secuestro institucional que lleva décadas ejecutándose. *(Alguns aplaudiments.)* Porque, como bien ha dicho, son niños y niñas, y donde deben estar con sus madres y con sus padres. Mientras, exprimen a impuestos a los catalanes y les suben desmesuradamente los precios de los bienes de primera necesidad, como los huevos, la leche, la harina, el aceite, y consiguen que no puedan ni hacer tres comidas al día. Así que está usted para esconder la cabeza como un avestruz, no para sacar pecho, y mucho menos para sentar cátedra, señora consejera. *(Alguns aplaudiments.)*

Y le faltan datos importantes. Toda la tarde hemos oído los bienes y todo lo que cotizan los inmigrantes ilegales y lo que cotizan los inmigrantes y todo lo que trabajan. ¿La mayoría de los exmenas trabajan, señora consejera? Será en los centros penitenciarios, porque los datos de los Mossos d'Esquadra dicen que el 75 por ciento de los reclusos de las cárceles de jóvenes son extranjeros. *(Alguns aplaudiments.)* Y

en la de adultos son el 53 por ciento. La inmensa mayoría de estos son menas y exmenas a los que ustedes les siguen pagando un sueldo. No sé quién le hace a usted a los números, señora consejera. Debe ser Tezanos. Pero mire, nos da igual. Nos da igual quien se lo haga porque a Vox los únicos números que le importan son los que tienen que hacer Mònica y Francesc, que son dos vecinos de la Barceloneta, los dos trabajando en un restaurante, que llevan tres años sin poder encender la estufa porque no pueden pagar la factura de la luz. Los únicos números que le importan a Vox son los que tiene que hacer Lluís cada noche para poder pagar una pensión, porque ustedes han destrozado el mercado inmobiliario. (*Alguns aplaudiments.*) Y resulta que con 45 años y un trabajo de albañil no le da para pagar el alquiler en Granollers, donde había vivido toda su vida y donde tiene su trabajo. Y los únicos números que nos importan son los que tiene que hacer Núria, vecina de Ca n'Anglada, en Terrassa, para poder comprar los pañales a su hijo de ocho meses y la leche a su otra hija, María, de dos años, porque no le da para comprar con un sueldo único, el de su marido, que es mecánico. Y es que ella ha tenido que dejar de trabajar en la tintorería donde llevaba seis años para atender a sus hijos, porque resulta que para sus hijos no hay plaza en una guardería pública. (*Alguns aplaudiments.*) ¡Y es que son españoles! Y nos dice, con una mezcla de rabia y de tristeza, que ve cómo su vecina marroquí tiene ayudas para el alquiler, le llega la Renta Garantizada de Ciudadanía y encima tiene plaza de guardería para sus tres hijos. Claro, su vecina marroquí ni quiere trabajar ni le compensa. (*Alguns aplaudiments.*) Y así todos y cada uno de los barrios que pisamos y todos y cada uno de los vecinos con los que hablamos. Los socialistas están quitando el pan de la boca a los españoles, a los catalanes, para darse a los que acaban de llegar dando una patada en la puerta, a los que vienen a España precisamente a por esto, a vivir del trabajo de los españoles, a imponer su cultura y a sembrar el terror en nuestras calles. Nuestras propuestas son muy claras: ni una paguita más a un mena o a un exmena mientras Mònica y Francesc no puedan encendre la calefacción. Ni un pisito más a ningún mena o exmena mientras haya un Lluís tirado en un parque durmiendo en un banco. Y ni una paguita más a un mena o a un exmena mientras haya una Núria que no pueda comprar pañales o leche para sus hijos. Ni un euro de los catalanes más a ningún extranjero mientras los nuestros, los de casa, los catalanes, los españoles

están pasando penurias. Y es que es muy fácil de entender; ¡si ustedes lo hacen con sus hijos! ¡Si sus padres lo hicieron con ustedes! ¡Si sus abuelos lo hicieron con sus padres! (*Alguns aplaudiments.*) Cuidamos primero de los nuestros. Y termino, señor presidente. Es de Perogrullo, es de sentido común, el que ustedes les falta. ¡Si se lo están diciendo los españoles en las urnas! Y ahora, si quiere, vuelve aquí al atril a hablar de sus numeritos, con los que los que le enseñaron en una universidad americana carísima, pero que le han traído aquí, donde está ahora, a ser la peor consejera de los últimos veinte años. Gracias.

El president

Abans, la vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament ha llegit la textualitat de l'article 7 del Codi de Conducta, que estableix que no hi poden haver generalitzacions, que no hi pot haver discursos basats en una profunda deshumanització. El dia que això es generalitzi en aquest Parlament, aquest Parlament deixarà de tenir sentit. Li correspon a aquesta presidència de fer aquesta referència després d'haver escoltat aquesta intervenció. Té la paraula la consellera Mònica Martínez Bravo per fer la rèplica d'aquesta interpel·lació.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Sí, tristament estem veient un bon recull de generalitzacions i de criminalització. Diputada, miri, vostè deia que si els joves migrants sols o els joves extutelats realment..., que si estaven treballant o no. Doncs, miri, li sorprendrà la dada perquè estan treballant i estudiant a una taxa molt superior que la resta de joves catalans. De fet, el vuitanta-set per cent dels joves extutelats, quan compleixen els vint-i-dos o vint-i-tres anys, estan treballant o estudiant, i molts d'ells fan les dues coses alhora. Fins al punt que estem parlant... Fa ja uns anys parlaven de la generació dels ni-ni; els joves extutelats són la generació dels sí-sí perquè treballen i estudien. (*Alguns aplaudiments.*) Llavors prou ja de tergiversació, prou ja de dades falses. Ha donat tot un recull de dades falses sobre la renda garantida, sobre les prestacions. L'informe de la Sindicatura de Comptes ho deia clarament: el 4,7 per cent dels pagaments indeguts eren els que tenien una vinculació amb la DGPPIA.

Però bé, jo no entraré en el detall d'intentar, diguéssim, posar blanc sobre negre de tanta falsificació de dades. Jo només li faré una reflexió, diputada. Vostè diu que a

Vox només li importen els números de totes aquestes persones que tenen dificultats, i nosaltres som molt conscients d'aquestes dificultats. De fet, tota l'acció del nostre Govern està enfocada a donar una resposta a aquests ciutadans i ciutadanes amb el Sistema de Garantia d'Ingressos, amb el desplegament de la Renda Garantida, amb el Pla d'Habitatge, amb el Pla de Barris, etcètera, etcètera, etcètera. Diputats i diputades de Vox, jo crec que, quan vagin a parlar amb aquestes famílies, a més de la tergiversació i la instrumentalització del seu patiment i de fer-los culpar els últims nouvinguts, jo crec que haurien de ser francs amb ells i reconèixer quines són veritablement les seves propostes. Perquè les seves propostes, al final, quines són? Convertir Catalunya en un estat policial. Un estat policial on hi hagi batudes com les que estem veient a Minneapolis. I després, abaixar els impostos als rics perquè hi hagi una acumulació creixent de la riquesa. I això no és una cosa inventada, és una cosa que s'ha posat de manifest en els governs en els que han governat. Llavors, més transparència, més claredat. Si van a aquests barris i parlen amb aquestes persones, expliquin-los la part complerta. I davant de tot això estarà aquest Govern de progrés, aquest Govern construït una veritable prosperitat compartida amb les millors pràctiques i amb les receptes que sí que funcionen, de reforç de l'estat del benestar, del Pla de Barris, de ser present, del Pla d'Habitatge, de solucionar els problemes de l'educació, a salut, basats en la gestió i en el rigor i no en els estirabots que, tristament, avui hem hagut de veure en aquesta cambra. Moltes gràcies.

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a...